

অমূল্য বত্ত ।

—*—

মাধবদেবৰ দ্বাৰা
ৰচিত ।

—*—

প্ৰকাশক ।

এজেক্সি কোম্পানী ।

পোঃ ডাঃ বিহাৰাৰী আনাম ।

২য় ভাগৰণ ।

আনাম বিহাৰাৰী, পৌৰীশঙ্কৰ বসন্ত
শ্ৰীবহেৰৰ চক্ৰবৰ্তীৰ দ্বাৰা ছাপা হ'ল ।

মূল্য ১/০ দুই আনা মাথোন ।

অমূল্য বত্ন ।



শ্রীশ্রীকৃষ্ণায় নমঃ ।

স্নেহ অমল দৈবকী নন্দন সন্দানিহ ।
ধাত নিবাসয় চৰাচৰ যত জীৱ ॥
ষিটো ব্ৰহ্মা পুৰুষোত্তম দৈবকী নন্দন ।
শঙ্কৰ স্বৰূপে তেজো তৈলা উত্পন্ন ॥
ভোজন কৰিয়া চৌৰা গৃহে বসিলন্ত ।
উকতক স্তমাইবাক আজ্ঞা কৰিলন্ত ॥
তক স্তমাইবাৰ পাছে আপুনি দেখিলো ।
পাছে আমি বাই সেহি চৰণে পশিলো ॥
মিঞা কৃত্য কৰি মোক নাত নাৰায়ণ ।
মোক লগে লৈয়া যোৱা পশিলো শৰণ ॥
এহি বুলি পায়ে পৰি মাপৰ প্ৰাৰ্থন ।
তনি হৈ কবপো গুৰু বৈলন্ত সন্দন ॥

মোৰ আখি মুখ মুহিলন্ত তেতিক্ষণ ।
 জানিকোহো গুৰু মোত ভৈলন্ত প্ৰসন্ন ।
 কৰজোৰ কৰি পাছে বুলিলোঁ বিনয়
 বহুত ভক্তি মোত কৈয়ো কুপাময় ।
 শৰণ ভজন ভক্তি কহিয়ো সাক্ষাত :
 যেন মতে তবু গুণ হোৱয় প্ৰসন্নত ॥
 উদ্ধৱৰ আগে যিটো কপ দৰশাইলা ;
 শিশু অৰ্জুণৰ ভলে মৈত্ৰেয় দেখিলা ।
 ভৃত্য হেন জানি যদি মোত আছে দয়,
 দেখায়োক প্ৰভু কেনমত তবু কায় ॥
 আপোনাৰ ছদ্মকপ তেখনে এড়িলা :
 চতুৰ্ভুজ কপে হৰি তৈতে দেখা দিলা ।
 শঙ্খচক্ৰ গদাপদ্য গৰুড় বাহন ।
 প্ৰত্যক্ষ স্বৰূপে ব্যক্ত ভৈলা নাৰায়ণ ॥
 শৰীৰৰ কাণ্ডি অতি চাহন নযায় ।
 কোটী সূৰ্যাসম প্ৰকাশন্ত নিজ কায় ॥
 দেখিয়া মাধৱে আতি ভৈলন্ত বিস্ময় ।
 শৰীৰৰ কাণ্ডি নিহালন্ত অতিশয় ॥
 চাৰি বেদে মুক্তি ধৰি উপাসে চৰণে ।
 কুমুদ সুনন্দ নন্দ পাৰিষদ গণে ॥
 দেখিয়া মাধৱ অতি ভৈলা শঙ্কচিত্ত ।
 চৰণত দণ্ডৱতে পৰিল ভূমিত ॥
 নমো নাৰায়ণ নিৰাকৰ নিৰঞ্জন ।
 পুৰাণ পুৰুষ ভূমি বৈদৰ্ভী নন্দন ॥

লক্ষীৰো নায়ক প্রভু জগত কাৰণ ।
 নিজ কৃপাগুণে মোত ছয়োক প্রসন্ন ।
 শঙ্কৰ নামৰ যিটো অশ্বয় আছয় ।
 মোক কৃপাকৰি প্রভু কহিয়ো নিশ্চয় ॥
 তুনি হৰি হাসি পাছে বাক্য বুলিলন্ত ।
 শঙ্কৰ নামৰ অৱয়ক কহিলন্ত ॥
 দিবা তেতু শিৰি পদ আমাত আছয় ।
 লক্ষীৰ সতেক শ্ৰী আমাত হোৱব ॥
 পাঞ্চজন্ম শঙ্খ যিটো হাতত আছয় ।
 অসঙ্গী জীৱক সঙ্গ কৰাটোৱো নিশ্চয় ॥
 শঙ্কৰ নামৰ জানা এহিসে অশ্বয় ।
 এহি হেতু জানা মোক শঙ্কৰ বোলায় ।
 একা হব ইন্দু চন্দ যতেক আছয় ।
 শাৱা সবে জানা মোকসদা উপাসয় ॥
 সবে দেৱগণে পৰি পৰি কৰে সেৱ ।
 এহি হেতু জানা মোক বোলে ইষ্টদেৱ
 দৈৱ্য ভুবনৰ ভাৰ যতেক আছয় ।
 স্বৰ্গ মৰ্ত্য পাতালৰ যত জীৱ চয় ॥
 সমস্তৰ ভাৰ যিটো মোতেসে আছয়
 এহি হেতু মোক গুৰু জগতে বোলায় ।
 তিনি গুণ যিটো মোৰ দেহত আছয় ।
 এহি তিনিগুণ যাত থাকয় নিশ্চয় ॥
 গুৰুদেৱ ভক্ত পদ তাহাস্ত যটয় ।
 এহি তিনি গুণ যাত তাক গুৰু কয় ॥

ବୈକୁଣ୍ଠ ସନ୍ଧ୍ୟାତ ଯିଠି ଭୋମା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ।
 ମୋତ ପରେ ନାହିଁ ଜାଣି ପୁରୁଷ ଉତ୍ତମ ॥
 ମୋତି ଶ୍ରୀ ଆସି ବ୍ରହ୍ମ ଜନ୍ମକ ଧରିଲେ ।
 ମହା ପୁରୁଷ ନାମ ତାତେ ଆସି ଲେଲେ ॥
 ମହା ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଆସି ସତ ଜୀବ ଚୟ ।
 ମୋର ଶରୀରତ ସବେ ନିବାସ କରଇ ॥
 ଅନ୍ତକାଳେ ମୋତ ଆସି ସରେ ଲୟ ଯାଅ ।
 ଏହି ହେତୁ ସବେ ମୋକ ଗୃହସ୍ଥ ବୋଲଇ ॥
 ପରମ ବ୍ରହ୍ମ କଥା କହିଲେ ବିଚାରି ।
 ଏହି ହେତୁ ମୋକ ସବେ ବୋଲେ ଶ୍ରେୟାଶିରି ।
 ଶିର ଆବାଧନ୍ତେ ବର ପାଇଲୁ ନିଃଶ୍ଚୟ ।
 ହେବନ୍ତୁ ଶଙ୍କର ନାମ ତୋମାର ତନୟ ॥
 ଶିର ଆବାଧନେ ବର ପିତୃୟେ ଲଭିଲେ ।
 ଏହି ହେତୁ ମୋର ନାମ ଶଙ୍କର ସେ ଡିଲେ ॥
 ମୋର ନାମ ଧରି ଆସି ଡିଲେ ପରିଚୟ ।
 ଏହି ହେତୁ ଆତା ମୋକ ଜଗତେ ବୋଲଇ ॥
 ବାଲିଚାହି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତେ ସର୍ବାର୍ଥେ ଉଦୟତ ।
 ସମସ୍ତଙ୍କେ ଏବର୍ତ୍ତାଇ ଆଛୋହୋ ଯାବତ ॥
 ସମସ୍ତ ଲୋକକ ଯିଠି ଆଛୋ ଏବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ଏହି ହେତୁ ଲୋକେ ମୋକ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବୋଲଇ ॥
 ବ୍ରହ୍ମାଦି କର ପାରିଷଦ ବାଚସ୍ପତି ।
 ବାଡ଼ି ସତ୍ୟ ଆସି ଆମେ ଡିଲେ ଏହି ଧାନ ॥
 ଶରଣ ଭଜନ ହୁଅ ଜନେ ଆସି ଡିଲେ ।
 ନେର ଶୁକ ହୁଅକେ ନିଆ ଶୁଦ୍ଧେ ଧରିଲେ ॥

অষ্টদল পদ্ব মধ্যে আসন যে দিবা ।
 এহি মতে মোক তুমি তথাতে দেখিবা ॥
 পদ্বৰ চকাত হেম-ময় আসনত ।
 মোক নিয়া তাতে তুমি থাপিবা তাবত ॥
 দুই ভুজ দেখি মোক শরণ কৰিয়া ।
 একান্ত ভক্তক নিয়া পশ্চিমে থাপিবা ॥
 মোহোৰ পারত পাছে দুইহাস্তে পশিবা ।
 পুৰ্ব পাশিত আগে দেৱক থাপিবা ॥
 দুই ভুজ মাত্ৰ সেই দেৱক দেখিবা ।
 মোৰ আসনত নিয়া দেৱক বৈসটিবা ॥
 শূকত শৰণ কৰি দেৱক ভজিবা ।
 তোমাৰ মনত কোনো কথা নাভাবিবা ॥
 কাহাক মানিবো মই ভকত কৰিয়া ।
 স্বৰূপ কৰিয়া মোক উপদেশ দিয়া ॥
 তুমি শির সমে দুই ভক্তক মানিবা ।
 মোহোৰ কাষত পাছে দুইহাস্তে থাপিবা ॥
 বাঢ় জন ভক্ত চয় পাশিত থাপিবা ।
 দুই জন কৰি এক পাশিত দেখিবা ॥
 শূদ্র কুলে কি কাৰণে জন্মিলা গোসাঁই ।
 স্বৰূপ কৰিয়া মোত কথা অভিপ্ৰাই ॥
 সহস্র নামে হৰ মুকুত ভৈলন্ত ।
 বৈকুণ্ঠক লাগি পাছে তেখনে গৈলন্ত ॥
 বলিলন্ত পাছে মোৰ চৰণক চাই ।
 ভূমি হেন বন্ধক অঁকল কৰিলো গোসাঁই ॥

মোব কেন গতি হইব প্রভু নাবাগণ ।
 কহিয়ো কারণ মই পশিলো শরণ ॥
 দান্দ গৈয়া কুম্ভম লৈবেক সেতি খাই ।
 তোমাক আরাধি পুত্র প্রার্থিবেক যাই ॥
 দিবা তুমি বর পাছে আতি বঙ্গ মনে ।
 তোমার নামক ধরি জন্মিবো তেখনে ॥
 তুমি যত জীৱ মানে কৰিলা সংসাৰি ।
 এক শৰণ কহি আমি নিবোহো নিস্তাৰি ॥
 কলা বিভূতিৰ অংশ যত অৱতাৰ ।
 এক জীৱ তাৰিবে শক্তি নভৈল আমাৰ ॥
 ইবেলি যিমতে মই অৱতাৰ ভৈলো ।
 অংশ অৱতাৰ আদি সবে লগ্নে নিবো ॥
 শূদ্র কুলে তোমাৰ মই নামক ধৰিবো ।
 এক শৰণক কহি জেক নিহাৰিবো ॥
 পৰম মুকুত কৰি বৈকুণ্ঠক নিবো ।
 মোহোৰ পাশত থান অপ্রমাসে দিবো ॥
 শুনি হৰ ভৈলা আতি সন্তোষিত জন ।
 কৈলাশক লাগি চলি গৈলা তেতিঙ্গণ ॥
 সেহিবাকা সাম্ফল্যেৰে ভৈলা মোৰ মন ।
 শঙ্কৰ স্বৰূপ ধৰি জন্মিবো তেখন ॥
 মহাদেৱ অলঙ্কাৰ যতেক আছৰ ।
 কোনে কোন দেৱা কৰি সম্প্রতি থাকয়
 বোলন্ত শুনিয়ো এব নাপর এখন ।
 মোহোৰ পাৰৰ নখ চম দিতোপন ॥

তাৰ এক অংশ গৈয়া মাথাত নিশ্চয় ।
 অৰ্দ্ধচন্দ্ৰ কলা হুই মাথে প্ৰকাশয় ॥
 নাৰদৰ হাতে যিটো বীণা যে-অলঙ্ঘন্য/
 হবৰ ডম্বক আসি তৈলগু নিশ্চয় ।
 ব্ৰহ্মাৰ যে অংশ সৰ্প কঙ্কন যে হাৰ ।
 সৰ্কি গাৱে তৈলেক সৰ্পৰ অলঙ্কাৰ ॥
 সুধনা সুৰথে ভক্তি পূৰ্বে কৰিলন্ত ।
 তাৰমুণ্ডমালা পাছে গলত তৈলগু ॥
 একান্ত ভকতি আক নতি কৰিলন্ত ।
 দক্ষৰ যজ্ঞত তেঁও প্ৰাণ তেজিলন্ত ।
 জনমে জনমে দেবী পাৰ্বতী মৰন্ত ।
 ভকতি জানিয়া হৰে তান মুগ্ধ লন্ত ।
 বাসৰ বাকলে বাঘ চাল যে তৈলগু ।
 বামনৰ পদ ধূলা ভস্ম কৰিলন্ত ।
 গন্ধৰ্ব অংগে আসি বৃষ ৩ মে তৈলগু ।
 হৰৰ বাহন হুই কৈলাশত বৈলগু ॥
 কোনে কোনে কোনে ভকি কিমতে তৈলগু
 কোনে কোনে ভক্ত ইথানত আসিলন্ত ॥
 ব্ৰহ্মা হৰ মণ্ড অদি ভক্ত বাঢ় জন ॥
 তোৱা সৰ্বো বৈবৃথক তৈলগু উৎপন্ন ॥
 পঞ্চজ বৈকুণ্ঠে মহা আছা বস্মনে ।
 বাঢ়জন ভক্ত গৈলা তৈতে তেতিফণে ।
 তৰাসবে স্তুতি নতি বিস্তৰ কৰিলা ।
 হৈলদেখি মোৰ সহ্য লায় উগাজিলা ।

মহা স্নেহে তাসম্বাক বুলিলোহো বাণী ।
 কলির শেষত মই জন্মিলো আপুনি ॥
 যত অংশ আছে মই নিবো অরুপত ।
 তোরা সরে আবে মোর চলিয়ো লগত ॥
 হেম গুনি মহাবঙ্গ তৈলা ভক্তগণ ।
 ঝাইবো তবু সঙ্গে সবে প্রভু নাৰায়ণ ॥
 এহি বুলি তাবা সবে গৈলা নিজস্থান ।
 কলির যে তিনি শত ববিষ প্রমাণ ॥
 এহি সমস্তত মই জন্মিলো হবিষি ।
 তাতো আসি স্নক ধর্ম কৰিলো হবিষি ॥
 কৰযোব কৰি স্তুতি কলিলা বিস্তর ।
 নমো ন মা গুরু ব্রহ্মাদেব হৃদীশ্বর ॥
 তোমাৰ যে পত্নী কোন কহিলো কাৰণ ।
 গুনি ইষ্ট আত্মা পাছে দিলা সমিধান ॥
 পূর্ণ লক্ষ্মী আসি সূর্য্যবতী যে তৈলস্তু ।
 কালিকা নাম সবস্বতী জন্মিলস্তু ॥
 কামদেবে আসি বামানন্দ যে তৈলস্তু ।
 তাহান গৰ্ভত তিনি পুত্র জন্মিলস্তু ॥
 কৃষ্ণত পুত্র গদে কমল লোচন নাম ।
 হৰি চরণ যে জাম্ববতী স্নত সাম ॥
 পুরুষোত্তমক গদ ভাতৃ যে জানিবা ।
 চতুর্ভুজ নামে যাই সাত্যকি জন্মিবা ॥
 আপোনাক কোন তুমি চিনিলা এখন ।
 বলোন্তদ আসি তুমি জানিলা এখন ॥

বলোভদ্র জন্ম জাতো শ্রেষ্ঠ যে আছিল।
 মাগব স্বৰূপে আসি তাতে হিন্ ভৈল। ॥
 কুকক্ষেত্রে যাত্রা কৰিলন্ত যি বেলাত।
 মহাখেদে নন্দে মোক বাক্য বুলিলন্ত ॥
 জাতো তোৰ নিজ পিতৃ মাতৃক পাইলন্ত।
 অনাথিনী কৰি মোক তাতে এৰিলন্ত ॥
 আউৰ জন্মে কুসুম হইবাকৈ তুমি যাট।
 গণেশদায়ো কালিন্দ্রা হৈবাহা দেখি ঠাই ॥
 দৈবজ্ঞ গণিয়া সত্যসঙ্গ নাম থৈব।
 তুমো গৈয়া পাছে শূদ্র কলত জন্মিব ॥
 তোমাৰ ঔৰবে পুত্র জন্মিবোহো যাই
 শক্ৰ নানক ধৰি তোমাৰ বে ঠাই ॥
 পিতৃ মাতৃ তোরা মন্দ যশোনা আছিল।
 মোত টোটা কথা কহি শংসয় গুচাইলা ॥
 ক্রপাময় গুণ মোত হইল প্রসন্ন।
 ভক্তৰ চৰিত্র কথা নাথ নাৰায়ণ ॥
 শকতৰ কথা কহো তাক শুনিছোক।
 কোন আসি ঐত আবে ভৈল কোন লোক।
 অক্ৰমে আসিয়া ঐত উবনা ভৈলন্ত।
 উগ্রসেন বনবৰা হইয়া জন্মিলন্ত ॥
 পূৰ্ণ কৃষ্ণ নামে আসি বাধা যে ভৈলন্ত।
 সেই বাধা জানা অবৈ ছন্দরি ভৈলন্ত ॥
 ছন্দরিৰ গৰ্ভে যিটো ধ্বজা আসি ভৈল।
 পুণা নামে আসি ঐত ধ্বজা নাম হৈল ॥

আমার যে অৰ্দ্ধ অংশে জগন্নাথ ভৈলা ।
 সেহিমে কাৰণে ধ্বজা তান্ত মিল গৈলা ॥
 কতক দিনক লাগি ভক্তি বহিবেক ।
 কাৰ অংশে কোন কোন পুত্র জন্মিবেক ॥
 পুৰুষোত্তম কিছু বংশ নৱহিব ।
 হৰি চৰণৰ পুত্র চতুৰ্ভুজ ছইব ॥
 চতুৰ্ভুজ বীৰ্যো নাৰায়ণ উপজিবা ।
 দৈৱকী নন্দন নাম তান পাছে ছইবা ॥
 কহিয়োক বাপ তান জন্ম কিকাৰণ ।
 শুনি নিজ আত্মা শুক বুলিলা বচন ॥
 শুনিয়েক নাৰায়ণ জন্মৰ কাৰণ ।
 ধনজয় অঙ্গীকাৰ কৰিলা যখন ॥
 বিপ্ৰৰ পুত্রক মই আনিবাক গৈলো ।
 কালপুৰ অৰ্জুন সহিতে প্ৰবেশিলো ॥
 তোনাৰ কোলাত নাৰায়ণক দেখিলো ।
 চৰণত পৰি দুয়ো প্ৰণাম কৰিলো ॥
 কৰযোড় কৰি জুতি কৰিলো বিস্তৰ ।
 শুনি হাসি নাৰায়ণে দিলন্ত উত্তৰ ॥
 ছুইকেণ ব্ৰহ্মদেৱে আসি মোত মাগি নিলা ।
 দেৱতা গণৰ কাৰ্য্য সমস্ত সাধিলা ॥
 আমাক যে তান অংশ যি হেতু বুলিলা ।
 তাতে আসি বাক তান ইঠাইক লাগিলা ॥
 ধৰ্ম্ম পাছে বিকাল ঐত নাথাকিবা ।
 পাঁচ ছয় বৰিযতে শৰীৰ পৰিবা ॥

আপোনাৰ ৰাজ্যে থান পাইবা পাছে যায় ।

তাহান জন্মৰ আবে কৈলো অভিপ্ৰায় ॥

চতুৰ্ভুজ বীৰ্য্য পাছে সুভদ্রা হুইবেক ।

তান গৰ্ভে পাছে ধনঞ্জয় আসিবেক ॥

জগজীৱ নাম পাছে তাহান হৈবেক ।

অনন্তৰায় নাম জানা প্ৰসিদ্ধ বৈবেক ॥

মহা শুদ্ধমতি শুদ্ধ ধৰ্ম্মে প্ৰবৰ্ত্তিব ।

কোপে তাপে দোষে তাক একোৱে নুহুইব ॥

হৰত বাঞ্চিল বৰ সিংহাসন মনে ।

এক বৰ বাঞ্ছা আসি ভৈলন্ত অজ্ঞানে ॥

আমাৰ বংশত ধনঞ্জয় জন্মিবেক ।

নবদিক যাঠি য়েবে বছৰ হুইবেক ॥

তাহাৰ সূকৃত বুধিবেক সৰ্ব্বজ্ঞানে ।

আনাৰ পাশক তেত্তে পাইবন্ত তেথনে ॥

ধনঞ্জয় সখি জানা মোৰ জীৱপ্ৰাণ ।

মোহোৰ নিকটে তাক দিবো নিয়া ঠান ॥

গোবিন্দ পুৰিয়া চতুৰ্ভুজৰ বহিনী ।

তান গৰ্ভে অনিৰুদ্ধ জানিবা আপুনি ॥

দামোদৰ তান নাম প্ৰসিদ্ধ হুইবেক ।

অনিৰুদ্ধ অংশে আসি জন্ম ধৰিবেক ॥

ষড়বংশে পাণ্ডুবংশে ছয়ো এক কাই ।

এতেকেসে ছয়ো কুল ভৈলা একে ঠাই ॥

দামোদৰ বীৰ্য্য যুধিষ্ঠিৰ আদি হুইব ।

সৰ্ব্বক্ষেণে তান য়েবে ক্ৰোধ হুণ্ডিহিব ॥

যমাকান্ত নাম তার অপভূতে সাৰ ।
 সৰ্বদায়ে লুপ্তিৰ ক্ৰোধ অহঙ্কাৰ ॥
 যিঠে। বুদ্ধিষ্টিৰক যে চুইলে হবে পাপ ।
 যিকারণে বাপ তান হুইব কোপতাপ ॥
 মহা গুৰুমতি তেহে মিছা মান্দিগন্ত ।
 হোৱে অশ্বখামা কিন্তু গজ বুলিলন্ত ॥
 দেহি পাপ ফলে তান আসি লাগলৈব ।
 মহা বৈব বুদ্ধি তাম সদা লুপ্তিৰ ॥
 যাত্তো আসি আশাৰ বংশত জন্মিবেক ।
 আমাৰ পাশক যাই তথাপি পাইবেক ॥
 অনন্তবায়ব পুত্ৰ নকুল হৈবেক ।
 যামবায় নাম জানা তাহান বৈবেক ।
 আক এক বীৰ্য্যে তান পুত্ৰ জন্মিবেক ॥
 সহদেৱে অংশে বিষ্টোৰাম যে হইবেক ॥
 অতিমহ্য অংশে আক আমি পুত্ৰ যায় ।
 মহাশান্ত মতি আক হুইব হৰিৰায় ॥
 যামযামৰ পুত্ৰ পাছে হুইব শ্ৰীৰায় ।
 মহা ধৰ্ম্মবন্ত ভেস্তে জন্মিজয়ে যায় ॥
 গুৰু সত্ৰ ধৰ্ম্ম মাৰ্গ তেহেস্তে কহিব ।
 তেহে আৰ তৈলে ধৰ্ম্ম লুপ্ত যে হুইব ॥
 তাহান পাছত অন্ত ধৰ্ম্ম প্ৰবৰ্ত্তাইবো ।
 ইটো নাম ধৰ্ম্ম আৰ কহন্তা নহৈব ॥
 গৌৰবাজ অংশে স্মৃতিৰ গৰ্ভে যায় ।
 তান পুত্ৰ হুইবে জানা কৈলো অভিপ্ৰায় ॥

আৰু দুই পুত্ৰ তান গৰ্ভে আসিবেক ।
 কালিন্দ্ৰিৰ দুই পুত্ৰ তাতে জন্মিবেক ॥
 যহ বংশ যত যত আছে পত্নীগণ ।
 পাণ্ডৱ নাৰী সব আছে যত মান ॥
 যতেক গোপীৰ কৃষ্ণে স্তন ভুঞ্জিলন্ত ।
 দেৱ নাৰী অংশ অসি তেদম্বা ভৈলন্ত ॥
 গোহনৰ নথুৱাৰ তৃণ তক মান ।
 সবাক্ৰবে আনি আমি অছো' এহি থান ॥
 অষ্টাদিক এক শত ষোড়শ হাজাৰ ।
 যহবংশ জীৱ বধু যতেক আমাৰ ॥
 তাৰা সনা আমাৰ যে লগে আসিলন্ত ।
 ঐত ভাৰ্য্যা পুত্ৰ বধু তেদম্বা ভৈলন্ত ॥
 স্বৰ্গ বৰ্ত্ত্য যত যত দেৱতা আছয় ।
 ভালুক বানৰ ছয়া সবে জয় লয় ॥
 ৰাম অৱতাৰে সবাহাঙ্কে স্বৰ্গে নিলো ।
 কৃষ্ণ অৱতাৰে যহ বংশক আনিলো ॥
 মোক ব্ৰহ্ম বুলি মানিবাক নপাৰিলো ।
 তেদম্বা সহিতে সম আমাকু দেখিলো ॥
 এহিহেতু তাসম্বাৰ গতি নলভিল ।
 ইয়োজন্ম তাসম্বাৰ তাতেসে লাগিল ॥
 পাৱে পৰি তান দুই চৰণত ধৰি ।
 বুলিলা মাধৱে পাছে'ন মঞ্চৰ কৰি ॥
 আই সকলৰ আবে কহিয়ে কাৰণ ।
 দেৱতা কোন আদি ঐত ভৈল কোন জন

মনু নাম যিটো জীৱ আমাৰয়ে ভৈল ।
 কলিগীৰ জীৱ সত্যৱতীত জন্মিল ॥
 কালিনী যে নামে বৰ্মানন্দৰ বহিণী ।
 জাম্বৱতীৰ জীৱতেহে জানিবা ইন্দুনী ॥
 হৰিচৰণ নন্দনী যে গোবিন্দ পুৰীয়া ।
 সত্যভামা জীৱ দেবহুতিয়ে আসিয়া ॥
 বোহিণী দুহিতা সতি আসিৰ ইঠাই ।
 তাহান যে কান্তী নাম হইবে জনা যান্ন
 কালিন্দ্রিৰ গৰ্ভে যিটো অদিতি ভৈলেক ।
 অনন্ত পুৰিয়া নাম তাহান হইবেক ॥
 কেহোপুৰিয়া নাম যাহাক বুলিবা ।
 শুভ্ৰাবেসে জীৱতেহে কলিনী আসিবা ॥
 মিত্ৰ বৃন্দাৰ গৰ্ভে যিটো দিতি জন্মিলন্ত ।
 সুভ্ৰা যে নাম তান অহিতে হৈবন্ত ॥
 যিটো সত্যৱতী জীৱ নামত ভবানী ।
 অভয় পুৰিয়া হইয়া জন্মিবা আপুনি ॥
 লক্ষ্মণত জীৱ যাক অহল্যা বোলয় ।
 সুমিত্ৰা যে নাম তান হৈবেক নিশ্চয় ॥
 বৰ্মানন্দ পত্নী জাম্বৱতী যে আসিবা
 হৰিচৰণৰ ভাৰ্যা কান্তীয়ে যে হৈবা
 পুৰুষোত্তমে দুই কন্তা বিহাইবেক ।
 শুভ্ৰা মিত্ৰবিন্দা তুমি জানা ভাসৱাক ॥
 চতুভূজ চাৰি কন্তাক বিহাটব ।
 সত্যভামা সত্য আৰু লক্ষ্মণ আসিব ॥

কৃষ্ণ ভাৰ্য্যা বোহিনীত ভেহেস্তে বিহাইব ।
 এহি চাৰি জন মাত্ৰ তান ভাৰ্য্যা হইব ॥
 ছনাই মাধৱে কৰঘোড়ে বিনাবস্তু ।
 তোমাৰ পত্নী কেনে পুত্ৰে বিহালন্ত ॥
 স্তনি পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম হৰি সত্য নিজানন্দ ।
 অংশ সকলক তুমি আনিলা আনন্দ ॥
 স্তনিয়া শঙ্কৰ পাছে বুলিলা বচন ।
 ছেদিয়ো সংশয় আবে স্থিৰ কৰা মন ॥
 বামচক্ৰ ভৰত লক্ষণ শঙ্কৰন ।
 চাৰি অংশে দ্বাপৰত ভৈলো উতপন ॥
 বলোভদ্ৰ সাম কাম গদ চাৰি জন ।
 সাত্যকী অনিকক মোৰ অংশ যতজন ॥
 কৃষ্ণ অৱতাৰে মই সবাকৈ আনিলো ।
 সগাহাকৈ নিয়া নিজ থানে থাপি থৈলো ॥
 ইটো অৱতাৰে মই আনি আছো যত ।
 সবে লিন যাইবে সবে মোৰ শৰীৰত ॥
 বায় আদি কৰি যত অৱতাৰ মোৰ ।
 সৰাতো কৰিয়া শ্ৰেষ্ঠ কৃষ্ণ অৱতাৰ ॥
 তাতো কৰি আবে পূৰ্ণ জানা স্বৰূপত ।
 নিজ যশ প্ৰচাৰিয়া জিনিলো জগত ॥
 কৃষ্ণ অৱতাৰে অস্ত্ৰ ধৰিয়া জিনিলো ।
 তাতেসে কৃষ্ণক মই অংশ বুলি কৈলো ॥
 পূৰ্ণ শক্তিয়ে অস্ত্ৰ ধৰিতে নালাগে ।
 পাৰশু সকলে শৰ স্তনিলতে ভাগে ॥

তোমাত কাহিলো ইটো পৰম বহুত ।
 জগতে ভক্তি ভাবে মোক কৰি আছে বহু ।
 ১০ গুণি বাধা গুণি যতক আছেয় ।
 কৃষ্ণ অৱতাৰে মাত্ৰ মহিমা জানয় ॥
 ইলৈ যিমতে মই অৱতাৰ ভৈলো ।
 পৰম অমূল্য বস্তু ভণ্ড বৈলিলো ॥
 তাক পান কৰি ন বটৈ কুণ্ডক যায় ।
 মো হাব পাশত অপ্ৰাণ সঠান পায় ॥
 কেন শুন মন বসন্ত ভৈলা মন ।
 ১১ প কৰ যোডে লিখ চন ॥
 ১২ । ১৩ । বন হৈব ক্ৰীত আসি ।
 কেন মন হৰ প হু হু হু ॥
 ১৪ । ১৫ । দ স দ পু ব ১৬ হৈ ।
 মহা মন বসন্ত দানোদ ১৭ ৩ দ প ১৮ ১৯ ।
 দ্রোপদীৰ অংশ আক বাসুকী ভৈলন্ত ।
 বাসুকীৰ তাক পাছে বসন্ত হিহা ২০ ।
 চিং দা হাংশ দে জানৌ আসন্ত ।
 সুভদ্রাৰ অংশ আস জানবী ২১ ২২ ॥
 অন ২৩ ২৪ ২৫ হুই পদী হৈ ।
 আব চাৰি পুত্ৰ মাত্ৰ তাসকা ২৬ হৈ ॥
 তাৰা স ২৭ যত বংশী চানিবা নিশ্চয় ।
 ২৮ হি সা জন অনন্তবায়ব তনয় ॥
 উত্তৰাৰ অংশ বাম বাইৰ ভাৰ্যা হৈব ।
 মহাব ২৯ তাক বামবায়ে যে বিহাৰ ৩০ ॥

হে কৃষ্ণ ইটু বন্ধু লক্ষ্মীৰ নাংক ।
 বিবি বিধায়ক নমো মুকুতি দায়ক ॥
 কোন জগন্নাথ আবে কাহয়ো কাৰণ ।
 শুনিয়া শঙ্কৰ পাছে বুলিলা বচন ॥
 যিটো ব্রহ্ম বিব ট স্বৰূপ আছিলন্ত ।
 ব্রাহ্মণ ক্ষত্ৰিয় চাৰি জাতি স্রাজিলন্ত ॥
 সেহি যে স্বৰূপ ইন্দ্রহ্যনো প্রাৰ্থিলন্ত ।
 নৃপতিৰ পুৰিমন দাক ব্রহ্ম ভৈল ॥
 আশোনাংক অংশ হেন মনে মানিলন্ত ।
 পুনু জগন্নাথে হেন মোক বুজিলন্ত ॥
 ব্যাস আসি জগনীশ মিশ্র যে ভৈলন্ত ।
 আমাৰ আগত ভাংবত কহিলন্ত ॥
 হেন শুনি পুনৰপি বুলিলা বচন ।
 লোক মুখে বেকত কবাইল কিকাৰণ ॥
 আপুনি নিশ্চিলা তুনি যত শাস্ত্র চয় ।
 কি কাৰণে লোক মুখে শুনিতে লাগয় ॥
 মোক ব্রহ্ম বুজি মানিলোক সৰ্বজনৈ ।
 লোক মুখে বেকত কবাইলো সি কাৰণে ।
 ভুজ্ঞ শয্যাত যিটো কৰিয়া শয়ন ।
 সমস্তকে লৈয়া থাকা নাথ নাৰায়ণ ॥
 মোক কহিলোক আবে প্রভু ভগবন্ত ।
 কোন ভক্ত কোন হুধা অহিত আচর ॥
 কৃষ্ণ অৱতাৰে কল্মষীৰ বিবাহত ।
 ব্রহ্ম আসি পুৰোহিত ভৈলন্ত তাদত ॥

এও আসি বাম ঝাম গুরু কহে ভেলা ।
 পু বাঁচি কহ য় তেহেস্তে কাঁবলা ॥
 কন্দাল সবে লগি ধায়ৈ তৈলন্ত ।
 আমাৰ য় জাত কহ তেহেস্তে কহিলন্ত ॥
 মহেন্দ্র কন্দাল নাৰদে সে আসি ভেলা
 আমাক আসিয়া শাক্ত তেহেস্তে পঢ়াইলা ॥
 প্রহ্লাদে আসিয় নাৰায়ণ দাস ভেলা ।
 যমে আসি গোকুলৰ চান্দ হয় বৈলা ॥
 মনুয়ে আসিয়া বুঢ়া দৈবজ্ঞ যে ভেলা ।
 কণিলে আসিয়া ঐও উবনা যে ভেলা ॥
 কুণ্ডল আসিয়া এত হৰি দাস ভেলা ।
 গুৰু আসি মথুৰাদাস হয় বৈলা ॥
 ভাষ্ক্রে আসি বাম দাস বলি হৰি বাম ।
 জানক বুলিয়া যাক নাহিকে উপাম ॥
 সৰ্ব্বজয় না ম আসি পাণ্ডুরে তৈলন্ত ।
 ধুৰাণ্ডে জয় গুৰু বৰ হৈলন্ত ॥
 মৰিণী ছয় যিটো তনয় আছিল ।
 তাস্থাৰ ব্রজা শাপ দিয়া যে খেদাইলা ॥
 ঈৰৱাক্ষ ঐৰ্য্য আসি সবে জন্মবন্ত ।
 দৈ কৌৰ গতে বোগ মান্নাসে থৈলন্ত ॥
 বনি কংশ বান্ধে পাণ্ডু ছয়কো মাৰিলা ।
 বাব সূত্ৰাত, গৈয়া কেসেস্তে আছিল ॥
 হুঁম আমি ছয়ো গুৰু গৃহত গুঢ়িযো ।
 বিপ্রক আনিয়া মৰা পুত্ৰ দান, দিলো ॥

সেহি কথা শুনি পাছে দৈত্যকী বুলিলা ।
 আমার আগত মৰা পুত্ৰক প্রার্থিলা ॥
 বলিৰ সভাত পাছে ছয়ো চলি গৈলো
 দৈত্যকীৰ আগে আনি তামসক দিলো ॥
 কোলে লৈয়া মাতৃ য়েবে স্তন পিন্ধাইলন্ত ।
 তোমাক আমাক সেবি স্বৰ্গক গৈলন্ত ॥
 মোৰ পীত অৱশেষে স্তনক যে খাইলা ।
 সেহিসে কাৰণে জানা ইথাকক আইলা ॥
 হীন কুলে ছয়ো আমি জন্মক ধৰিলো ।
 অসম ৰাজ্যত নৱহৰি ভক্ত ভেলো ॥
 হৰমেশ্বৰ নৃপতিৰ জ্ঞান আক জন ।
 তুমি ভক্ত কৰি নাম দিলা হৰি চৰণ ॥
 পৰমানন্দ নাম মিৰ বুলত যে ভৈলা ।
 জয়ৰাম নামে ভোট কুলত জন্মিলা ॥
 চান্দ সাই নামে এক যবন ভৈলন্ত ।
 আৰু জন আসি গাবো গোবিন্দ ভৈলন্ত ॥
 ভট দেৱ কদৰ্য্য ব্রাহ্মণ আসি ভৈল ।
 পূৰ্বৰ সাননে অগ্নি তান লাগ লৈল ॥
 মন্ত্ৰৰ নামে ৰাজা পূৰ্বে আছিলন্ত ।
 বিপ্র সকলক অগ্নি হোম কৰাইলন্ত ॥
 পূজাৰ বস্ত্ৰত পাৰ নৃপকি জগাইলো ।
 তাতে অগ্নি কদৰ্য্য ব্রাহ্মণ আসি ভৈলো
 সেহি ফলে আমি পাছে শাস্তক লভিলা ।
 জগদীশ বিশ্বে গৈয়া ত্ৰাহাদে পঢ়িলা ॥

জুদামে যে বলোবাম হৰি হৰ দান ।
 শ্রীদামে আসি জানা ভৈল জটীবাম ॥
 বিপ্লু দামোদকে দামোদৰ আসি ভৈলা ।
 কুবলয়ে সাঁড় জানা আত আসি হৈলা ॥
 বিবভদ্রে বিশ্ব সিংহ জানিবা নিশ্চয় ।
 লোমাঞ্চে বিহুৰ আত নাহিকে সংশয় ॥
 ভীমকে জানিবা তুমি নবনাবায়ণ ।
 স্বৰ কেতু চিলাবাই ভকত গহণ ॥
 মৈত্রে বংশে জানা ইটো কণ্ঠ যে ছুষণ ।
 কল্পয়ে হৰিসাইতো কহিলো বচন ॥
 ঈকদেব অংশে আসি বাস কলাই ।
 বাস কলাইত জানা কিছু সোঁয নাই ॥
 পাক বিষৰ পৰা ভক্তি মোত কৈলা ।
 ভূধাপিতো মৌ পূজা উকবে নেবিলা ॥
 পূৰ্ণত তাহান কিছু বাসনা আছিল ।
 নাৰদি গছাক পাঠ সমস্ত গুছিল ॥
 সেহি বাসনাৰে আসি আত লাগলৈলা ।
 কিঞ্চিতেক মানে তান অকৰ্ম্ময়ে ভৈলা ॥
 হেন অকৰ্ম্মক জানা আনে নকৰয় ।
 এহিসে কাৰণে তাক এৰিলো নিশ্চয় ॥
 পুনৰপি বনবিকাশ্রমক বাইবস্ত ।
 ভক্তি কৰি মোৰ গৈয়া খানক পাইবস্ত ॥
 পুণৰ্কাৰ মাধৱ্যেয়ো পুছিয়া হুনাই ।
 হুঙ্কি বাম আইত কেনে ভৈলন্ত ইঠাই ॥

কি কারণে তান আত্ম কুটম্বোগ টৈল্য ।
 কি কারণে শ শরীখে বৈকুণ্ঠক গৈল্য ॥
 ণিনিয়ো শঙ্করে পাছে বচন বলিল্য ।
 কৃষ্ণ অরতাবে সেবি স্বর্গ মাত্র পাইল্য ॥
 বিপ্র শাপে যিটো মহা মুঘলক টৈল্য ।
 কনাবে ঘসিয়া তাক চূর্ণকৃত কৈল্য ॥
 অশেষ লোহা নিয়া সাগরে ডুাইল্য
 কিবা বস্ত্র বলি তাক বাঘনংগ খাইল্য ॥
 কৈবর্ত সকলে পাছে তাক জ্বালে পাইল্য ।
 শবন আগত পাছে ব্যাধে লোহা টৈল্য ॥
 শূণ্য দুঃখকর পাছে দেবি মোর ভবি ।
 হানিলাশ মোহোক পাছে শব লক্ষ্য কবি ।
 মোহাব পান্নত মাঝিলেক সোহ বান ।
 শব ঘাবে টৈলে মই মৃতক সমান ॥
 শব বিষে যেন ঘোব শবীর ছুটক ।
 হেন কপে ব্যাধে মোক দেখিলে নিশ্চয় ॥
 সেহিসে কারণে তান কুটম্বোগ টৈল্য ।
 ভক্তি কবি সশরীরে বৈকুণ্ঠক গৈল্য ॥
 বেদানি আসি বিষ্ণুদাস নাম টৈল্য ।
 উপানন্দে সক গ্রীবান আসি টৈল্য ॥
 বসুদেব পত্নী তাক যিটো ছর জন ।
 তাবা সবো আসি আত টৈল্য উতপন ॥
 আই পূর্ণানন্দ আক কমল লোজনৌ ।
 ভগবতী সম জানা কমল নরনৌ ॥

বনগয়া মাতৃ আউৰ জন আসি ভৈল ।
 তোমাৰ মাতৃ ঐত বোহিনীয়ে হৈল ॥
 ইন্দু অংশে বৰকলা গোবিন্দ আসিলা ।
 তান বীৰ্য্য পাছে তুমি ভূমিত জন্মিলা ॥
 বসুদেবে দৈৱকী দুই জন যে নাহিলা ।
 কৃষ্ণ অৱতাবে দুইজনে মোক্ষ পাইলা ॥
 দৈৱকীৰ গৰ্ভে মই জন্মিলো জৈমানী ।
 দুই জনে দুই প্ৰাণী বুলি জ্ঞতি বাণী ॥
 হেন শুনি দুইকো পাছে বুলিলো বুজাই ।
 ইজ্ঞায়ে অৱশ্যে মোক্ষ পাইবা তোৰা যাই ॥
 দুইটা ভাসি গৈ পাই নাম পাছে ভৈলা ।
 অৱশ্যে দ্বাৰীয়াত আসি ভাসিব হৈল ॥
 ঐত কন্দলি দৰা পৰমানন্দ নাম ।
 দুইজনৈ ভৈলন্ত আসি আলধৰা নাম ॥
 সব্য যাক বোলে তেহে ভৈল হৰিদাস ।
 বুড়া ঈ নামে ভৈলা পুষ্প যে বিৰাস ॥
 মূল বথখান বৰদোৱাক জানিবা ।
 মৰ্ম্মকে সাক্ষাতে ধ্বজ বুলিয়া মানিবা ॥
 বাঘ জৰি গাছ বৰদোৱাত গাজিলা ।
 পথ ছয়া জীৱবৰ সেৱাতে লাগিলা ॥
 সলখা কেতাই গছৰা জন্মিলন্ত ।
 মূলিবে চোম পোৰা বৃক্ষ যে ভৈলন্ত ॥
 পাঁছৰ কথাক কহো তাহাক শুনিবা ।
 একগা নামক ধৰি দাকক আসিবা ॥

অগ্নি লগ্না দেব চান্দ্র ভৈল চণ্ডিবর ।
 বকণে জবন্তে বাই কৈলো বাজধর ॥
 মাধরে অশ্বিনী কুমার সূর্য্যে সূর্য্যাবর ।
 হলয়ুক ভৈল আসি জানিবা কুবের ॥
 অনেক ভকাত ভারে মাধরে পুছর ।
 চা'ৰিটি শৰণ কোন কহিয়ে নিশ্চয় ॥
 গুনিয়া শঙ্করে পাছে কহিবে লাগিলা ।
 অংশ আসি ভাণ্ডিরক বট বৃক্ষ ভৈলা ॥
 বঙ্গ লৈয়া কৃষ্ণে যিটো কদম্বে চড়িলা ।
 যমুনার তীরে চক্রে সেই বৃক্ষ ভৈলা ॥
 কোন বদম্বে গদা জানিবা তহিত ।
 পদ্ম আসি তাল বৃক্ষ ভৈলন্ত সাক্ষাত ॥
 চা'ৰিটি শৰণ আসি ভৈলা এহি ধান ।
 ইহাক কহিলো মই গুনা বিদামান ॥
 মহা গুহোত্তম আক পৰম গোপনি ।
 কহিবো বহুত কথা থাকা তুমি গুনি ।
 শঙ্ক চক্ৰ গদা পদ্ম অস্ত্র চা'ৰি খান ।
 চা'ৰিটি শৰণ আবে ভৈল এহি নাম ॥
 গুণকর দুই ভুজ ঘেঁষি শৰণ কাঁধবা ।
 কেন মতে দুই ভুজ দেবক ডাঙবা ।
 ভক্তর যে দুই ভুজ হৃদয়ে ঘেঁষবা ।
 পূৰ্ণ কৃষ্ণ নাম আনি গনত অৰ্পিয়া ॥
 শঙ্কো গুণক চাক দেব জানে ॥ নিশ্চয় ॥
 গদা নাম পদ্ম ভক না ॥ ২৩ ॥

ভক্তি দানবের কলঙ্ক করে পাপের পাপ ।
 তোমার যে এক চিত্ত সবে তব হৃদয়ে ॥
 যত পতি কোর করি পাপের পাপ ॥
 ভক্তি করিবার আশে যত করিবার ॥
 করিলো বিবিরি করে করিবার ॥
 পাপের বাসনা কোরি অবশ্য আছে ॥
 নি নি করে আশা করা উচিত নাহি ॥
 পাপ করিবার আর আশা থাকিল ॥
 যৎস পত হুই বালা করিবার ॥
 তোমার বৈষ্ণবে তাব বাসনক হুইল ॥
 পাপের বাসনা করিবার করিল ॥
 বিবিরি করি করি করি করি পাপি ॥
 পাপক করিলে পাপি করিবার করে ॥
 ইহকাল করি করি করি করি ॥
 পাপের বাসনক করি করি করি ॥
 ইহকাল করি করি করি করি ॥
 করি করি করি করি করি করি ॥
 করি করি করি করি করি করি ॥
 করি করি করি করি করি করি ॥
 করি করি করি করি করি করি ॥

অনন্তৰ পূৰ্ণ শক্তি আঁহাত আঁহয় ।
 ভান অংশ আহি ভূমি জ্বলিলা নিশ্চয় ॥
 যি কাৰণে তুমি দেবী পূজাক কৰিলা ।
 লাগ পাই মোত পাছে শৰণ কৰিলা ॥
 কৰ্ম্ম মল বাসনা সমস্ত ক্ষয় গৈলা ।
 ভক্তি বাসনায়ে অগ্নি আবে লাগ লৈল ॥
 তোৰাৰ যে দেহ চিত্ত সবে শুক কৈলো ।
 যত শক্তি মোৰ আঁহি সমস্তকে দিলো ॥
 গুজা গুজাতম গাক মহা গুজাতৰ ।
 কহিলো নিৰ্ণয় আবে সমস্ত শাস্তৰ ॥
 পাণৰ বাসনা কোটি জগত আঁহয় ।
 মি মি জনে গ্রাম্য কথা শুনিতে পাৰয় ॥
 পাপ কৰিবার আৰ তাৰণ থাকিল ।
 মৎস্য পুত্ৰ ছদ্ম নানা জয়ক ধৰিল ।
 কোনবা বৈষ্ণবে তাৰ মাংসক ভুঞ্জিল ।
 পাপৰ বাসনা তাৰ সমস্তে জ্বলিল ॥
 মি মি কৃষ্ণ কথা শুনি কৰ্ম্ম পাতি ধৰে ।
 পাপক শুনিলে যিটো উশমিশ কাৰে ॥
 বৈষ্ণৱ জনৰ তাক কৃপা পাছে তৈল ।
 পাপৰ বাসনা পাছে সৰে ছৰ গৈল ॥
 মাংসে পুছিলা পাছে কৰ জোড় কৰি ।
 কৃষ্ণ অৰণ্যৰ কথা কহিলোক হৰি ॥
 অমূল্য বতন ইটো মহা গুহ সাৰ ।
 লক্ষ্য লক্ষ্য আক কৰিলো প্রচাৰ ॥

● **শুনিব্রেক মাধব বচন ।**

তুমি আবে খিঁচ কব। মন ॥

ওপরে আছিল মোব ।

জানিবা মহা দুର୍ঘেব ॥

জানিবা যশোদা আই ।

যি টৈভল শবট বাই ॥

অ।ছে। অ।তি বঙ্গমনে ।

গৈলা পাছে সেহি থানে ॥

ଜଗାହେଲ ୫ ମିଟର ଡବି ।

আতি গহ্ন ক্রোহ ক'ব ।

যশোদাৰ গৃহে, সেহি বহু আসি,
 বৃন্দাবলি আসি ভৈলা ।
 আপোনাৰ প্ৰেম, ভক্তি বহু জানি,
 তাতেসে বন্ধন লৈলা ॥
 পৰম প্ৰকৃতি, কৃষ্ণৰ জানিবা,
 বংশী যে ভৈলা প্ৰধান ॥
 সাত গুটি বন্ধে, সাত যে প্ৰকৃতি,
 ভৈলা গৈয়া সেহি থান ॥
 সালোক্য সাঙ্খ্য, আৰু সে সাংখ্যিক,
 মুকুতি থাক বোলয় ।
 শিক্ষা বেণু বেত, কৃষ্ণৰ ভৈলন্ত,
 হাতত আসি নিশ্চয় ।
 আৰু দুই বিধ, বত্ৰযে কুণ্ডল,
 মুক্তিৰে আসিয়া ভৈলা ।
 পঞ্চজ বৈকুণ্ঠ, অংশে আসি জানা,
 বৃন্দাবন থান ভৈলা ॥
 তাতে কৃষ্ণ আসি, অবতাব ভৈলা,
 সেহি বৃন্দাবনে যাই ।
 সাতো বৈকুণ্ঠৰ, চৈধ্য ভুবনৰ,
 আসি ভৈলা সেহি থাই ॥
 আমাৰ বিভূতি, ব্ৰহ্মা ইন্দ্ৰ চন্দ্ৰ,
 আনো যত দেৱগণ ।
 প্ৰকুলভ আসি, সবেও জন্মিলা,
 ছয়া গোপ গকগণ ॥

অনৈবেদ্য তক;

ଭୃଗୁ ନିବନ୍ଧାଂଶ,

कुम्भादने अनिमलम् ।

जबलपुर संस्था

কিনো! মহাভাগ্য,

दधराज अग्र मडिना ।

অনেক দিন,

कबिया हुआई,

ବାଧରେ ମୁଚିଲା ତଥା ।

কেন যাতে কুহা,

বনে যে ভৈলম্ব,

কহিয়োক তাক কথা ॥

७ निम्न। यशवे.

বুলিলন্ত, আবে,

অনিমো তাব উত্তর ।

ব্রজা নাম এক,

दुर्जय बाबूसा.

आहिंसा सेहि धान ॥

সুন্দর হোন,

नामव अवयव,

সেহিসে কাবণে ভৈল।

পূৰ্ণ পূৰ্ণ,

নিখানন্দ সূত্রে.

कृष्ण युक्तावने निजा ॥

অত্র পৰিবৰ্ত্ত,

দেখিয়া। কৃষ্ণ,

यत्प्रतिपत्तिः स्यान्नमः तद्वत् ।

ଆଠି କାଢେ କୁଝେ,

যশোনাথ আদল

গোদালী সবে দেহিলা ॥

অর্জন করত মনে,

গোপ গোপী গণে,

कृष्ण नामक आर्हेना ।

અજ્ઞ મનિવર્ત.

মহা ঘহোৎসব.

গোপী সবে বস ঠেকনা ॥

বৃকাস্থব স্তম্ভ, যিতো অববিন্দ,
 তাহাব কহো কাষণ ।
 শিবক আবাধি, পাছে বৰ্ষ পাইলা,
 ভৈলন্ত হব প্রসন্ন ॥
 কবষোড় কবি, অববিন্দে বোলে,
 শুনিমোক মহেশ্বৰ ।
 যেন মতে তবু, সঙ্গ পাও আমি,
 দিন্নো মোক হেন বৰ ॥
 শুনি পাছে তাক, হবে বুলিলন্ত,
 শুনা বৃকাস্থব শুই ।
 কৃষ্ণব হস্তব, পদ্য তাল বৃক,
 বৃন্দাবনে হইব যাই ।
 ভাঙে ফল কপে, ভই বধ হইবি,
 খেদুকে বাগিষে ভোক ।
 ক্ষুধাতুব ছয়া, পাছে গোপগণে,
 কৃষ্ণক বুলিষে বাক ॥
 কৃষ্ণে পাছে তাক, গোপব শিঙক,
 সেহি ফল পাবি দিষ ।
 গোপব চবালে, সবে খাইবে তাক,
 হই ভাই হুচুঞ্জিলা ॥
 সেহি পুণ্য ফলে, অববিন্দ তই,
 কৈলাশ আসিয়া পাইবি ।
 মোক ববে তই, কহিলো স্বৰূপে,
 তাল ফল ভাঙে হইবি ॥

এহি বুলি হব, বৃষভত চড়ি,
 তৈতে অঙ্করান ভৈলা ।
 সেহিসে কাবণে, জানিয়া মাধব,
 তাল ফল হুড়ুহিলা ॥
 বচিলা মাধবে, শুনা নিবন্তবে,
 অমূল্য বতন সাব ।
 শঙ্কর মাধবে, মহা শুদ্ধভাবে,
 বচিলা ইতো পয়াব ॥

পদ ।

আক এক কথা কহো শুনিয়ো মাধব ।
 পবন আমন্দে শুন' করিয়া উৎসব ॥
 বৈষ্ণবর তেজ মোক যি হেতু বোলয় ।
 বিষ্ণুকে বৈষ্ণব বুলি জানিয়া নিশ্চয় ॥
 পবন জৈশ্বর ব্রহ্ম যি হেতু বোলয় ।
 পবন বৈষ্ণব তেজ তাহাত থাকয় ॥
 বিষ্ণুত অধিক জানা উক্ত অতিশয় ।
 পবন বৈষ্ণব তেজ তাতেসে বোলয় ॥
 বাহাত হোয়র পূর্ণ ব্রহ্মর শক্তি ।
 পবন বৈষ্ণব তাকে বুলিলা সন্ততি ॥

বাহিৰত স্নান দিব মনত আছিল।
 শিব ভাগ দৈৱকীৰ গৰ্ভত পৰিল।
 জন্মিবাৰ দৈৱকী তাহাক নেদোৱা।
 বহুদেৱে তাক পাছে আগতে দেখিল।
 পৰম বৈষ্ণৱ তেজ বাহাও থাকিব।
 নিজ ভক্ত পদ জানা বাহাও আছিল।
 বৈকুণ্ঠ নগৰ যিটো দ্বাৰ সাত পান।
 গোপী সকলৰ জানা টোলত বসন।
 ভগৱন্ত দেৱে যেনে বাহিৰক য়ান্তে।
 সেহি দ্বাৰ দৈৱকীৰ গাৱত লাগে।
 গোপী সকলৰ জানা সেহি বস্ত্ৰ ভৈল।
 তাতে শ্বাসি নাৰায়ণে বস্ত্ৰ কান্ধে লৈলা।
 আটোনাৰ দ্বাৰ জানি বস্ত্ৰক যেনে লৈলা।
 আও কিঞ্চি তক মাত্ৰ লক্ষ্য যেনে নভৈলা।
 মধুধ্বজ নামে এক ব্ৰাহ্মণ আছিল।
 বাচয় হাজাৰ বৃক্ষ বিক্ৰম পুজিল।
 তথানিতো হৰিতাক সন্মোহ নোহল।
 হেন দেখি মধুধ্বজে বাক্য বুলিলন্ত।
 কি হেতু প্ৰসন্ন মোত নোহাউগন্ত।
 হেন শুনি হৰি পাছে বেকত ভৈলন্ত।
 কিঞ্চিতেক কোপে মধুধ্বজে চাহিলন্ত।
 কিছু লুপ্টিয়া মধুধ্বজে আছিলন্ত।
 তাহাৰ ভিত্তিক পাছে কৃষ্ণ চাহিলন্ত।
 হেন শুনি হৰি তাক বাক্য বুলিলন্ত।

সৰ্পবেসে হেন যেবে ক্রোধৰ আক্রান্তি ।
 স্তনি বুলিলন্ত মধুধ্বজ মহামতি ।
 জ্ঞানী দেখে অৰ্জস মোক শাপিঙ্গা কিসক ।
 সৰ্প ছয়া দংশিবোহো তোমাক প্রত্যেক ॥
 স্তনি হৰি হাসি শাপ দিলা সমিধান ।
 যি কাৰ্য্যে শাপিলো তোক স্তনিরো কাৰণ ॥
 তথাগিতো পৰম প্রসাদ দিবো মই ।
 মোৰ পঞ্চ চিত্তক ধৰিবি শিবে তই ॥
 কাশ্মীর বীৰ্য্যে জন্ম ধৰিবিহি যাই ।
 গকডেৰে কন্দল কৰিবি সেহ ঠাই ॥
 সৌভৰিৰ মৎসা ধৰি গকডেৰো থাইব ।
 তান শাপে পাছে সিতো হৃদক নজাইব ॥
 গকডক ভয় তই সেহি হৃদে য ইবি ।
 চিবকাল পাছে সেহি হৃদক থাকিবি ॥
 বৃন্দাৰণে গক ছাড়ি ফুৰিবো আপুনি ।
 গক গোপ নজানিয়া পিবে বিষ পাণি ॥
 দোৰ্য্যেৰ বিষৰ জালে মৰিবো তেখনে ।
 জিয়াবোহো চাচি পাছে অমৃত নরণে ॥
 মহাদেৱ কন্দৰ্ব্ব হইবাহা সেহি ঠাই ।
 বন্ধ কাচি তাতে মই চড়িবোহো বাই ॥
 স্তনিয়া মাধৱে পাছে বুলিলা বচন ।
 মহাদেৱ বৃক্ষ তথা ভৈল কি কাৰণ ॥
 যি কালত বামণে কটাহ ফুটাইলন্ত ।
 মহাদেৱে মাথা পাতি জটাত লৈলন্ত ॥

বামণক্ কক্ষে লৈবে প্রার্থিলক্ষ হব ।
 হেন গুনি হাঁসি হবি দ্বিলক্ষ উত্তর ॥
 বৃন্দাবনে কৃষ্ণ কপে জন্মিবোহৌ মই ॥
 কক্ষে গৈয়া কদম্ব ছইবাহা কোলি ঠাই ॥
 কালিক দমিবে মই চড়িবোহৌ তাত ।
 পবন প্রসাদ মোর পাইবা সিবেনাত ॥
 এহি কালে কদম্ব যে ছইবা হবে পাছে ।
 কালিক দমিবে মই চড়িবোহৌ গাছে ॥
 মহাদেবর বব আবে এহিমানৈ গৈলা ।
 কালির বৃত্তান্ত যত কহিবাক লৈলা ॥
 বৃক্ষ হস্তে জাম্প দিয়া হুদত পবিবো ।
 মহাক্রোধ কবি পাছে জল আশুদালিবো ॥
 খোট মাৰি মৰ্ম্ম স্থানে দংশিবিহি তই ।
 বিষ লাগ হুদে পাৰ থাকিবোহৌ মই ॥
 মোর ছল পাৰে মেড়াই ধৰিবি তেখনে ।
 লাম্ব দিয়া মাথে তোৰ চড়িবো চৰণে ॥
 ধ্বজ বজ্র পঙ্কজ জ্বলিত অক্ষুণ্ণ ।
 সক্ষ বান্ধি থাকেক শিবত তোহোৰ ॥
 শুনিয়া শাপবে পাছে বুলিলা বচন ।
 পঞ্চ চিত্র কেন মতে সেৱয় চৰণ ॥
 চৰণৰ অগ্রভাগে গুরু ধ্বজ চয় ।
 শ্রান বর্ণ বজ্র তাৰ কাষতে আচয় ॥
 হৰি দ্বাৰ বর্ণ সম পঙ্কজ মধ্যত ।
 বক্ত বর্ণ অক্ষুণ্ণ যে চৰণ পাছত ॥

তাৰ কাষে কাল বৰ্ণ জন্ম প্রকাশয় ।
 এহি পাঞ্চ চিত্ৰ যোক সদা উপাসয় ॥
 এহি পাঞ্চ চিত্ৰ ভাৰ শিবত বহিল ।
 বমন দ্বীপক পাছ সিটো চলি গৈল ॥
 বাতো পুৰী নামে মোৰ বাধা আসি সৈল ।
 শ্ৰীবৎস কৌন্তভ পাঠে পিড়া হুয়া গৈল ॥
 সবাকো এড়িয়া মই তাক লগে দিলো ।
 হাতিতে নগৰে দেখি কাক পাতি দিলো ॥
 কাছি পাৰি মোৰ কাক চড়িবাক যাই ।
 দেখি অন্তৰ্জ্ঞান পাছে টৈলো মতি ঠাই ॥
 তান চৰণত পৰি আছিলো লুকাই ।
 পাছে গোপী সবে গৈয়া শুক লগ পাই ॥
 মণ্ডলী আকাৰে পাছে মোৰ পাইল শুণ ।
 হেন দেখি মই ব্যস্ত টৈলো তেতিয়গ ॥
 আত অনন্তৰে কথা শুনিয়ো সম্প্রতি ।
 শঙ্খ চুব বন্ধ বাক হৈয়া টৈল গতি ॥
 চিত্র ধৰ নামে এক গন্ধৰ্ব আছিল ।
 অনন্তৰ চৰণত ভকতি কৰিলা ॥
 তুষ্ট হুয়া অনন্তে শিবোমনি দিলা ।
 চিত্র ধৰো মোহি মনি কণ্ঠত পিঠিয়া ॥
 এক দিনা অগতিৰ আশ্রমে গৈলন্ত ।
 ধ্যান ৰূপি আছিল মুনি তাক দেখিলন্ত ॥
 সেবা কৰিবাক তান পায়ত ধৰিলা ।
 বান ভঙ্গ হুয়া স্বৰি হৈল দিলা ॥

বাক্স বুলিয়া পাছে তাহাও শাপিলা ।
 চৰণত পদ্বি মিটোৱা প্ৰণতি কৰিলা ॥
 তাক দয়া ভৰে পাছে বাক্য বুলিলন্ত ।
 গকুলত কৃষ্ণ গৈয়া জৈসানি জনন্ত ॥
 গোপৰ নাথীক তই নিষি চুৰি কৰি ।
 খেদি ধৰি তোক পাছে মাৰিব সুবাহী ॥
 তোহোৰ মাথাৰ ঘণি কৃষ্ণে কাটি নিব ।
 যলোভদে অনন্তক নিয়া পাছে দিব ॥
 কাম বাক্য মনে পাছে থিৰ কৰিলন্ত ।
 হৃদি পদ্ম মথো নিজ কপ খাপিলন্ত ॥
 মন্তকৰ পৰা তান চৰণ পৰ্য্যন্ত ।
 দেহ দেব পৰম ব্ৰহ্ম অচ্যুত অনন্ত ॥
 নিত্য নিৰঞ্জন প্ৰভু দেব ভগবন্ত ।
 সনক সনক নন্দ যাক উপাশন্ত ॥
 সহস্ৰ বদন যাব অনন্ত নপাই ।
 চতুৰ বদনে যাক সদায়ে দিরাই ॥
 তুমি পৰম ব্ৰহ্ম কোটি ব্ৰহ্মাণ্ডৰ পতি ।
 তোমাৰ চৰণে কৰোঁ সহস্ৰ প্ৰণতি ॥
 কোটি কোটি ব্ৰহ্মা হৰে যাক উপাশয় ।
 চাৰি বেদে বিচাৰিয়া তব নপাৰয় ॥
 ভাৰা সবো নপাইলন্ত কিছু তব সীমা ।
 মই কেনে জানিবোহো তোমাৰ মহিমা ॥
 মহামুঢ় পণ্ডিতৰ আগে বক্তা হই ।
 বহা নীচ স্বনে যেন সাধু বোলোবাই ॥

আমিহো জানিবা প্রভু সেহি সময়ৰ ।
 মোহোৰ জানিবা প্রভু সেহি পতন্তৰ ॥
 নজানি কৰিলো বাদ পূৰ্বে বহুতৰ ।
 অজ্ঞানে দোষক ক্ষমা কৰিয়ো ভূত্যৰ ॥
 নীল আকৃষ্ণিত যাৰ কেশ কটিকৰ ।
 প্রকাশে কিৰিটি কোটি সূৰ্য্য সমসৰ ॥
 মদনৰ ধনু সম ক্রম প্রকাশয় ।
 ললাট মধ্যত বদ্র তিলক শোভয় ॥
 কর্ণত মকৰ চাক কুণ্ডল ডোলয় ।
 অকণ নয়ন নথ পদ্ম প্রকাশয় ॥
 অকণ লোচন যেন পঙ্কজৰ পাৰি ।
 দশন মুকুতা যেন মুখে মন্দহালি ॥
 সিংহবন্ধ কক্ক আতি মহা কটিকৰ ।
 বক্ষস্থলে জলে আতি হাৰ মুকুতাৰ ॥
 কণ্ঠত কোমল জলে নব দিবাকৰে ।
 কোটি সূৰ্য্যসম মহাকাশি ত্রীবৎসৰ ॥
 চাৰি খান ভুজ জলে ললিত বলিত ।
 তাতে চাৰি অঙ্গ জানা দেখিতে শোভিত ॥
 ঐবত শোভয় ত্রিনি শিৰিয়া কঙ্কন ।
 আঙ্গুলিত বদ্র আঙ্গুঠি বিতোপন ॥
 পাট পীত ধুতি খান চৰণেলোটয় ।
 ডাঙৰ উপৰে বদ্র সেখলা বজয় ॥
 বদ্র কিঙ্কিনী তাতে শব্দ কবয় ।
 কৰি কব সম প্রকাশয় উৰুচয় ॥

প্রভাতৰ সূৰ্য্য সন্ম চৰণ জ্বলয় ।
 যাক দেখি ভকতৰ সন্তোষ মিলয় ॥
 নুপুৰ প্ৰকাশে সেই পদৰ পৃষ্ঠত ।
 পঞ্চচিহ্ন প্ৰকাশয় চৰণ তলত ॥
 হেনৰূপ চয় পাছে মাধৱে দেখিলা ।
 তেতিফণে দগুৱতে চৰণে পৰিলা ॥
 চাৰি বাহু মেলি পাছে পৰিলা আশ্বাসি ।
 পৌণ্ড্ৰেন্দ্ৰে মুছি মুখ তাজিলন্ত হাসি ॥
 চৰণত পাৰি স্নাত কৰিলো বিস্তৰ ।
 কান্দি কান্দি পাৱে পাৰি কৰিলো কাতৰ ॥
 শঙ্কৰে বোলন্ত আক কহো শুনা তুমি ।
 ৰামচন্দ্ৰ পশু ৰাম চৰিত্ৰক আমি ॥
 পশু ৰামে মোৰ জ্ঞান পথ ছেদিলন্ত ।
 ভক্ত সীতা যিকালত পাতালে গৈলন্ত ॥
 সোহসে কাৰণে মোৰ জ্ঞান চূৰ্ণ ভৈলা ।
 সীতাৰ মিমিতে হুথ পাইবাক নবৈলা ॥
 লক্ষ্মণৰ জ্ঞান পাছে আমাক নিলন্ত ।
 মোৰ চয় পথ খুঁজি লক্ষ্মণে লৈলন্ত ॥
 বলোভদ্ৰ ৰূপে তুমি তৈতে পাসিবিলা ।
 ব্ৰহ্মাকো মোহন্তে মোৰ মায়া নুবুজিলা ॥
 অক্লৰক শ্ৰমন্ত মমিক দিয়াইলো ।
 চন্দ্ৰৰূপে জানো মই তহিত ভাঙিলো ॥
 সেহি বলোভদ্ৰ তুমি জন্মিলাহা আসি ।
 তাতে সে বহন্ত জ্ঞান কৰিলো প্ৰকাশি ॥

সেহিসে কাৰণে তুমি জ্ঞান পাইবিলা ।
 অহিতো অমিয়া আগে বাদক কবিলা ॥
 মোৰ-প্রসাদত থাকি জানে লাগ লৈলা ।
 বিজ্ঞান প্রদীপ পায়। সমস্তে গুছিলা ॥
 ভীমৰ শৰীৰে কৃষ্ণে তেজ অৰ্পি দিলা ।
 সেহি শক্তি লৈয়া জ্বাসন্ধক বধিলা ॥
 মোন গুণ নাম শক্তি যতক আচয় ।
 সেহি মতে শক্তি মোৰ দিলোহো নিশ্চয় ॥
 মাধৱে গুধিলা পুৰু কাৰি প্ৰণিপাত ।
 যিটো জ্ঞান তত্ব প্রভু কহিলা আমাক ॥
 এহি কথা খানি বাপ লেখিলাক চাও ।
 কিঞ্চিতক মানে যদি তমু আজ্ঞা পাও ॥
 কিবা নাম হৈবে আৰ কাৰণ কহিয়ে ।
 ইটো গ্ৰন্থৰ নাম বাপ আপুনিয়ে থৈয়ো ॥
 লেখিবা মাধৱ মই বুলিলো বচন ।
 ইটো গ্ৰন্থ যেন নয়ানন্স আন জন ॥
 মহা গোপ্য কৰি তুমি ইহাক বাধিবা ।
 মহা হিতকাৰি যিটো তাকে নেদেখাইবা ॥
 আমাৰ পাশক-তুমি যাছা যেতিয়ক ।
 পুৰুষোত্তমক দিবা বুলিলো বচন ॥
 পৰম বহুশ জ্ঞান তকতি কবিলো ।
 তেঁমাৰ আগত নিজ রূপ দৰশাইলো ॥
 মহা গ্ৰন্থ ভাগৱত তত্ব অর্থ যত ।
 তোমাৰ আগত সবে কহিলো সমস্ত ॥

অমূল্য বতন নাম এতেকে ইহাৰ ।
 বেদ বেদান্তৰ জানা ইহে তত্ত্বম্ভাৰ ॥
 আত্মা পায়ী ত্ৰেতিক্ষণে লেখিবাক গৈলা ।
 সমস্তে যুগুতি যত পদ বন্ধে কৈলা ॥
 প্রেম ভাবে মাধৱৰ দ্ৰবিল হৃদয় ।
 শৰীৰ সিংহৰ লোহ নেত্রৰ জৰয় ॥
 মহা দুখে পাছে ছুই চৰণত ধৰি ।
 কৰিলা কাকণ্য পাছে চৰণত পৰি ॥
 চাৰি বিধ গোপীৰ যে কহিয়ে কাৰণ ।
 কোনে কোন বিধ ভক্তি কৈলা নাৰায়ণ ॥
 তাসম্ভাৰ নাম শুণ কহিয়ে সম্প্রতি ।
 কোনে কোন বিধ তত্ত্ব পাইলে কোনগতি ॥
 হেন শুনি শুক পাছে দিলা সমিধান ।
 যিবা গোপী সকলৰ বৈতে ভৈলা থান ॥
 সন্তানক বিপ্র পত্নী সবে লৰিলন্ত ।
 তুমি ক্রোড়া গোপী চিত্র বিলাসে গৈলন্ত ॥
 ক্লেশে তন পান বিটো গোপীৰ কৰিলা ।
 ত্ৰিপিণী বৈকুণ্ঠে স্থান তাসম্ভাৰ ভৈলা ॥
 উপনন্দ ভাৰ্যা যাক ৰেবতী বোলয় ।
 উবনাৰ ভাৰ্যা ঐত সুন্দৰী হোৱয় ॥
 গোলোক গোপব ভাৰ্যা যাৰ নাম সতী ।
 ইজন্মত আসি মোত কবিল ভকতি ॥
 মাটৈ পুৰিয়া নাম তাহাক বুলিবা ।
 অনন্ত পুৰিয়া বাপ অহিত কৰ্ম্মিণী ॥

আদ্য গোপী ভৈলা আসি সেহি দুইজন ।
 কীড়া গোপীৰ আবে কহিবো কাৰণ ॥
 কৃষ্ণক্ষেত্রে তসিহাৰ কাম ছৰ গৈলা ।
 পৰম নৈষ্টীক ভক্তি তাসিহাৰ ভৈলা ॥
 মোহোৰ পাশত থান তাৰা সবে পাইল ।
 ইথানক লাগি পুনু ইবাৰ নাহিল ॥
 অৰুণী কৰুণী আৰু বতি যে গান্ধাৰী ।
 সেউতি মৰুৱা গুৱা নামত তগৰী ॥
 গুটিমালি ছুৱামালি আৰু বাধামালি ।
 বন্দুলি বকুলী বগী বাম গোপীকালী ॥
 বাধাই বাধিকা সৰুমতি শিবা দই ।
 নাহৰা তগৰা তুৰি মতি যে সভাই ॥
 কৰ্ণাক ৰাজলি নোহনি কাজলি ।
 নোক্ষ নোক্ষ বাচি কিছু কহিলো গোপীনী ॥
 তেওঁসেহে সহিতে আমি ক্ৰীড়িলো বহুত ।
 কৃষ্ণ ৰূপে আসি অৱতৰি গোকুলত ॥
 তোমাৰ সঙ্গৰ আবে ভকত যতেক ।
 তাসিহাৰ নাম কহো শুনা তুমি তাক ॥
 কৰ্ণাটীৰ পুল শৰ্ম্মধৰ মহাশয় ।
 তেহেহেস্তে অঘুত গুৰু বুলিয়া কহয় ॥
 মিত্ৰ বিন্দাৰ যে পুল ভূগি বোলে ষাক ।
 ৰা^১ ভিত্ত নাম দেখা বুড়া দৈবজ্ঞক ॥
 মিত্ৰ বিন্দাৰ যে পুল সদানন্দ সন্ত ।
 বিষ্ণো নামে তেওঁ মহা ভকত একান্ত ॥

কালিন্দ্রিৰ পুত্ৰ ভদ্ৰসেন নাম বাৰ ।
 মৰ্প দংশা গোবিন্দ যে নাম শুনা তাৰ ॥
 কল্মশীৰ পুত্ৰ বযুবৰ নাম বাৰ ।
 পয়োনিধি নাম জানা হৈবেক তাহাৰ ॥
 লক্ষ্মনাৰ পুত্ৰ কুন্তভোজ নাম জানা ।
 একাদশ সূতাৰ যে তাৰ নাম শুনা ॥
 কামদেৱ ভাই শঠ নাম যিটোজন ।
 শুনিয়োক কহো তান যি ভৈল কাৰণ ॥
 এক দিনা সত্যা সন্মিতি আমি আছো শুইয়া ।
 হেন সময়ত শঠে দেখিলেক গৈয়া ॥
 দেখিয়া সত্যায় পাছে তোক দিলা সাপ ।
 নিলজ্জ পাপীষ্ঠ তই কিনো মহা পাপ ॥
 নিলজ্জান থানত মই আছো স্বামী সঙ্গ ।
 এহি স কাৰণে তোক সাপো হেৰা থক ॥
 স্তুতি কৰিলন্ত শঠে হেন কথা শুনি ।
 সত্যা বোলে ক্ষেমো দোষ বৰ দিৰো আমি ॥
 শঙ্কৰ নামক ধৰি কৃষ্ণে জন্মিবন্ত ।
 শুন অৰে তোহোৰ শাপৰ দেৱো অস্ত ॥
 গোপাল নামক ধৰি তহিত জন্মিবি ।
 অনন্ত মাধৱ পাৱে তকতি কৰিবি ॥
 পৰম বশিক হুইবি কথাৰ সাগৰ ।
 মাধৱেও মেহ তোক কৰিব বিস্তৰ ॥
 সেহি শঠে আসি তয় শঙ্ক ভক্ত হব ।
 মাতে সত্যাশাপ কিছু চিকিৎসা থাকিব ॥

ভবানি পুৰত সত্ৰ তেহন্তে পাতিব ।
 মতান্তৰ কৰি পাছে ভক্তি প্ৰবৰ্ত্তাইব ॥
 সান্দীপনি গুৰু আৰু হৈব কৰ্ণ পুৰ ।
 তাৰ পত্নী কথা কহো শুনা অকনৌৰ ॥
 তোমাৰ নন্দিনী ভৈলো প্ৰভু ভগৱন্ত ।
 এহি বুলি কৃষ্ণ আগে পুল্ল মাগিলন্ত ॥
 গুৰুৰ পত্নীৰ হেন শুনিয়া কাৰণ ।
 মৰা পুল্ল আনি সৃজিলোহোঁ গুৰু ঋণ ॥
 তাতে আসি বিষ্টোনাৰ মোৰ জীৱভৈলা ।
 মোত ভক্তি কৰি তেবে বৈকুণ্ঠক গৈলা ॥
 তোমাৰ সঙ্গত কৰ্ণপুৰ মোক্ষ হুইব ।
 স্বপ্ন চলে মূল আৰু শৰণ কৰিব ॥
 লক্ষ্মনা সুনন্দৰী আৰু উলুকে হৈবন্ত ।
 তেহেন্তে তোমাত মহা ভক্তি কৰিবন্ত ॥
 কৃষ্ণ ভাৰ্য্যা লক্ষ্মনাৰ পুল্ল দশজন ।
 সদা উপাশিব দশো কৃষ্ণৰ চৰণ ॥
 মথুৰা দাসক এক জনক জানিবা ।
 পঢ়িয়া গোবিন্দ আউৰ জনক বুলিবা ॥
 পঢ়িয়াৰ সাধু আৰু পঢ়িয়া গোপাল ।
 তোমাৰ সঙ্গত হুয়ো ভক্ত হুইব ভাল ॥
 বিষ্টোনাৰ গোবিন্দ জানা এহি হুয়োজন ।
 সেই হাজৰা নামে ভকত গহন ॥
 কৃষ্ণ দাস নাম আৰু জানা এক জন ।
 সদায়ে চিন্তিব তেহে কৃষ্ণৰ চৰণ ॥

শিৱামল বলোৱাম সেই দৃজন ।
 লক্ষ্মণাব তনয়াৰ কহিলো কাৰণ ॥
 ভাটো কুছ মধ্যো কোন পৰম উকত ।
 জোমাৰ সঙ্গত ভক্তি কৰিব সাধ্যত ॥
 তযু সঙ্গে ভক্ত আঠ শত এক আমি ।
 বদু বংশে আসিবেক কহিলো হৰিবি ॥
 পুৰুষোত্তমৰ সঙ্গে ভকত যতক ।
 যহুংগী তাৰা সৰো কাহলো প্ৰত্যেক ॥
 দুই দিক দুই বিংশ তাহান সঙ্গৰ ।
 তাৰা সৰো যহুংগী মহা শ্ৰেষ্ঠতৰ ॥
 শুনিও মাধৱ তুমি আমাৰ বচন ।
 সমস্ত ভক্তৰে মই কহিলো কাৰণ ॥
 ৰামৰ ভকত যত ভালুক বানৰ ।
 যহুংগী তাৰা সৰো আইল নিবন্তৰ ॥
 অতাপিৰো তাৰা সব আসিয়া আচন্ত ।
 একান্ত ভকতি কৰি আমাক পাইবন্ত ॥
 ছুনাই পুছিল পাছে চৰণক চাই ।
 ছয়ো পণ্ডিতৰ কথা কহিয়ো বুজাই ॥
 মাধৱ কন্দলি পূৰ্বে আছিলন্ত কেন ।
 কি কাৰণে ভৈল ছয়ো পণ্ডিত গহন ॥
 উচ্ছ্ৰবা স্তত অংশ মাধৱ কন্দলি ।
 পুৰাণ ভাৰত কাব্য কোয়ে মহা বলী
 অনন্ত কন্দলি ভৈলা মোৰ শৰমৰে ।
 মোৰ মত থণ্ডিবাক চাহিল যতনে ॥

একদিনা বিপ্রে পাছে স্বপ্ন দেখিলন্ত ।
 ত'ম্বৰ জ্ঞাত তেহে তৈল ভাজিলন্ত ॥
 মগ ভয়ে দ্বিধে পাছে শুধিলন্ত কথা ।
 হটো তৈল তোৰা সবে ভাজা কিক এথা ॥
 হেন শুনি তাৰা সবে দিলন্ত উত্তৰ ।
 শাস্ত গৰ্বে শঙ্কৰক নিচিন বৰ্ষৰ ॥
 বহু বিধ বাহু কক্ষা কৰ শঙ্কৰক ।
 পেলাবো তোহোক এহি তপত তৈলত ॥
 হেন শুনি ব্রাহ্মণৰ ভয় সম্পজিল ।
 মিনত কৰিয়া বহু কহিবে লাগিল ॥
 কিমতে ইহাৰ হাত এড়াইবো ইবাৰ ।
 তোৰা সবে হেন উপায়ক কহা আৰ ॥
 শুনি তাৰা সবে তাক বুলিলা ছনাই ।
 শঙ্কৰত শবণ কৰহ তই যাই ॥
 হেন বাক্য য়েবে দ্বিজবৰে শুনিলন্ত ।
 প্ৰভাততে গৈয়া মোত শবণ লৈলন্ত ॥
 ভক্তিভাৱে পুনৰপি মাধৱে বুলিলা ।
 জানিলোহো মোত শুক দেৱ তুষ্ট ভৈলা ॥
 পৰম বহু কথা এচিৰাক চাও !
 তোমাৰ মুখৰ বাপ য়েবে আজ্ঞা পাও ॥
 ইটো শুদ্ধ ধৰ্ম্ম ধৰি কোন পঠে যাই ।
 স্বৰূপ কৰিয়া মোক কহা অভিপ্ৰায় ॥
 হেন শুনি শুক পাছে দিলা সমিধান ।
 ইটো শুদ্ধ ধৰ্ম্মৰ নৌকাসে মুখ্য জান ॥

ইটো অবতার গুণ কিংবাবণে ভৈল।
 নৌকাৰ গুৰিত কৰ্ণাধাৰ হইয়া বৈল ॥
 অমুকুল বায়ু ভৈল দৈবকী তনয় ॥
 ধৰ্ম্মে নৌকা ধ্বজে তাক জানা মহাশয় ॥
 পিৰিপাত জান তাত একান্ত ভকত ।
 ছত্ৰেতে আসন ভৈল জানিবা নাৱত ॥
 গুৰু চামৰে বৈঠা জানা স্বৰূপত ।
 চাৰিটি শৰণ যিটো চিনায়ো সাংগাত ॥
 হাতে ধৰি তেহেস্তেৰে নৌকাত তোলয় ।
 তাহানেসে কৃপা ভৈলে আমাক পায় ॥
 দেৱ গুণ নাম ভক্ত যি জনে চিনয়ে ।
 মহাহিত কাৰি বুলি গুৰু ভাবে সেবে ॥
 সংসাৰ সাগৰ পাৰ তেবেসে পায় ॥
 আজ্ঞা প্রাজ্ঞা কৰি যিটো তাহাক সেৱয় ॥
 কোনো বেলা তেহো যদি প্রহাৰ কৰয় ।
 লাভ মানি শ্ৰবণক কৰিবা বিনয় ॥
 অনেক কাকুতি কৰি মাথৰে পুছন্ত ।
 উপদেশ দাতা কোন কৈয়ে ভগৱন্ত ॥
 গুণহেন বুলি মোক যি জনে চিনন্ত ।
 তাহাকে জানিবা তুমি একান্ত ভকত ॥
 উপদেশ দাতা মোত পৰে নাহি আন ।
 ভকতি অমিয়া বস কিতো দিলে দান ॥
 আমাক দেখাৰে যিটো ভক্ত কৃপাময় ।
 গুণদেৱ নাম ভক্ত ভক্তক জানয় ॥

সমস্তকে নিয়া যাতো মেহোত অৰ্পয় ।
 এতেকে জানিবা সৰ্ব্ব সম্বন্ধে খড়য় ॥
 শুনিয়া মাধবেঁ পুহু বুলিলা বচন ।
 মৰ নাট সম্বন্ধিয়া যাইব কোন থান ॥
 আমি সেবকক নিবা কেমন উপায় ।
 জদয়ৰ বন্ধু মোৰ বাপ যছৰায় ॥
 অকণ'চৰণ দুই জদয়ত বান্ধি ।
 শুধিবে লাগিলা কথা ছনাই কান্দি কান্দি ॥
 তন্ত্ৰ কতো বেলি মাত্ৰ আছিলন্ত বহি ।
 চকুৰ লোটক ধাৰে দণ্ডে যাই বহি ॥
 সহিব নোৱাৰো আতি শোকৰ জালত ।
 তমোময় দেখি পৰিলন্ত চৰণত ॥
 মোক এড়ি বাহা আবে বাপ জগন্নাথ ।
 পৰি পৰি চৰণৰ আগে দিয়া মাথ ॥
 শুনিয়া শঙ্কৰে পাছে বুলিলা হাসিয়া ।
 নাযাইবো মধেৰ আগে তোমাক এৰিয়া ॥
 তথাপিতো থাকিবাব কহো মই ঠান ।
 স্থিৰমনে শুনা তুমি মোৰ অভিপ্ৰায় ॥
 মোহোৱা থানৰ আবে শুনিয়ো মহিমা ।
 নপাও অদি অন্ত মই কহি তাৰ সীমা ॥
 নাহি কয় গঢ়ঘাৰ নাৰীৰ সঞ্চাৰ ।
 বহু বিটো হৰ ইন্দ্ৰে নপাৱে ওচৰ ॥
 তৈৰ হস্তে আসি আমি আছো এহি পাৰ
 সংসাৰী জীৱক আবে তাৰিবাক নাৰ ॥

দম্বৰ পাসৰী দেখা দিয়া আছে। আমি ।
 তাহাৰ জানিবা মোক্ষ বেহনিয়া তুমি ॥
 মহাধীৰ বুদ্ধিমত্ত যিটো নৰ চয় । ৬ - ০
 মহা মূল্য বহুচয় বেহাওক নিশ্চয় ॥
 মোক যিটো জনে কায় বাক্য মনে ধৰে ।
 একচিত্ত মনে যিটো গুণক বুদ্ধি কৰে ॥
 মুকুতি পৰম পদ তাকে চৰাই যাইব ।
 মোহোৰ পাশত থান তাৰা সবে পাইব ॥
 বচনত মাত্ৰ নোক গুণক বুলিবেক ।
 ননচিন্তা জানা তাৰা আন ভাবিবেক ॥
 যিটো শিক্ষা দিবে তাক নধৰিবে মনে ।
 আঠ কোটি নৰকত ঘাইবে এহি গুণে ॥
 তাক তিনি গোটা পন্থ হৈব মহনস্তৰ ।
 দানোদৰ হস্তে মত হুইব ব্রাহ্মণৰ ॥
 প্ৰতিগাত কাঠা তীৰ্থে হৈব তীৰ্থ বুদ্ধি ।
 মনবাক্য শৰীৰৰো নুহুইবেক স্তুতি ॥
 যদি গুণ ভাৱে কাঠা তাহাত কৰয় ।
 একদিন মুকুতিক পাইবে নিশ্চয় ॥
 গুণচিত্ত মনে যদি ভৰো কাঠা নাই ।
 মুকুতিৰ কিঞ্চিৎকে। স্তোক নাপাই ॥
 তোমাৰ মনত বুলি লো কত কহিবা ।
 দাৰি চুৰি কৰি মাত্ৰ সদা প্ৰাৰ্ত্তিবা ॥
 ভাৰ্য্য। পুত্ৰ পনাদিতে এড়ি বিদ্ভাস ।
 শিয়ৰ ভাৰ্য্যাক গুণক কৰিবেক গ্ৰাস ।

গোৰ বিখ্যাক মাৰি আৰু ধোৱা খাইব ।
 এহি মহাধৰ্ম্য বুলি লোকত কহিব ॥
 সেইহি শিক্ষা শৈশৱে দৃঢ় কৰি ধৰিবেক ।
 তাৰ যেন গতি তাক কহো গুনিয়োক ॥
 অশ্ৰৱতি পুৰে কুশ কণ্টক নগৰ ।
 তাহাৰ মধ্যত থান হৈব তাসন্নাৰ ॥
 পুৰুষোত্তম, চতুৰ্ভুজ শুদ্ধ ধৰ্ম্য কৈব ।
 আসান দেশৰ বাৰ ভকত আসিব ॥
 চতুৰ্ভুজ সঙ্গৈ আৰু হৈব পঞ্চজন ।
 নোক গুৰুবুলি সবে কৰিব স্মৰণ ॥
 তাৰাসৰো গৈয়া মোৰ থামক পাইবন্ত ।
 তাসন্নাৰ পুত্ৰ নাতি কেন কৰিবন্ত ॥
 উচ্চাসনে বহি মহা ধৰ্ম্য বিহিবন্ত ।
 গুৰু দেৱ ভক্ত পদ আপুনি লৈবেক ॥
 তেমাক আমাক মাত্ৰ বচনত কৰ ।
 আসে পাছে বন্দি হৈয়া আমাক ধাকিব ॥
 মোৰ মহা শুদ্ধ ধৰ্ম্য তাহাক এৰিব ।
 মহাপুৰুষ সিটো জনে গুৰু পদ লৈব ॥
 মোৰ কথা শুনি মনে অস্থয়া কৰিব ।
 বৰি শিষ্য সোধে তভো ভাণ্ডিয়া কহিব ।
 সেইহি গুৰু বৃক্ষ হুইব জানিবাহা তুনি ।
 শিষ্যে পক্ষি হুইয়া ভংগে কহিলোহো আমি ॥
 এহি তিনি মতে জানা লোক নিৰন্তৰ ।
 গুৰু নিয়া ভূমিবেক সংসাৰ ভিতৰ ॥

পুরুষোত্তম চতুর্ভুজ আৰু দামোদৰ ।
 বমাকান্ত জগজীৱ পুত্ৰ স্মৃতিদাতা ॥
 যিটো মোৰ ভৃত্য বংশী তাৰা সবে আশু ।
 মোৰ গুৰুদৰ্শ্য জানা থাকিব প্ৰকাশি ॥
 তাৰা সবে জানা তুমি আমাক কহিব ।
 বাণৰায় পুত্ৰহন্তে আমাক নকৈব ॥
 এহিমতে পুত্ৰসংঘ মোক গাত্ৰ কৈব ।
 সাতো জন জানা তেৰে মোৰ সঙ্গ যাইব ॥
 শুনিয়ো মাধৱ মোৰ থাকিবৰ থান ।
 কীৰ্ত্তন দশম মোৰ মুৰ্ত্তিৰ সনান ॥
 নিপুনে যি জনে গুৰু নোহোক ৰোলয় ।
 দশমতো কীৰ্ত্তনতো দেখিবে নিশ্চয় ॥
 একখানি মাত্ৰ তুমি ঘোষা নাম কৈবা ।
 ঘোষা ৰত্নাৱলী গ্ৰন্থে তুমিয়ো থাকিবা ॥
 এহিমতে পুৰুষৰ যেনে সীমা ভৈলা ।
 বড় দোষণক যেনে তেৰে দঙ্গ গৈলা ॥
 মোক গুৰু বুলি যিটো কৰিব কীৰ্ত্তন ।
 সবাক লগত লৈয়া যাইবো নিজস্থান ॥
 মাথা চপৰায়া যেনে মাধৱ আছন্ত ।
 শঙ্কৰক চায়া পুত্ৰ মিনতি বোলন্ত ॥
 এক কথা পুছো প্ৰভু তাক কহিয়োক
 কৃষ্ণপাণ তন পিত্ত সিদ্ধান্ত দিয়োক ॥
 জন্মিলন্তে বসুদেৱে গোকুত নিলা ।
 কোন সমৰত কৃষ্ণে তনকযে থাইল ॥

তেনশুনি গুরু পাছে বুলিলা বচন ।
 কংশক বধিবে মই গৈলো তেতিক্ষণ ॥
 পিতৃৰ, মাতৃৰ পাছে নিহল চুৰিলো ।
 দুই ভাই তানপাছে চৰণে পৰিলো ॥
 অমাৰ নিমিত্তে দুঃখ পাইলা বহুতৰ ।
 পিতৃক মাতৃক স্তুতি কৰিলো পিতৃৰ ॥
 মহা প্ৰেমে দৈৱকীৰ লোতক জৰিল ।
 সাংটিয়া ধৰি মোৰ শিৱক ত্ৰানিল ॥
 স্নেহত তাহান তেবে তন জৰি গৈল ।
 কৃষ্ণৰ অধৰে সেই তন প্ৰবেশিল ॥
 মোৰ পিতা অৱশেষ ভৈল সিকাৰণে ।
 তাকেসে ভুঞ্জিল মৰিচিৰ পুত্ৰগণে ॥
 মাধৱে পুছিল পুত্ৰ কৰি ননন্দাৰ ।
 দেৱ দেৱ পৰম ব্ৰহ্ম জগত আধাৰ ॥
 মই ভিক্ষুকক প্ৰভু দিয়ো মহা দান ।
 নাহিকে অনাথ মই পাপীৰ সমান ॥
 এভৰ সাগৰে মই মজিলো সমূলি ।
 কাৰয়ো উদ্ধাৰ বাপ মোক ভৃত্য বুলি ॥
 চাৰিটা শৰণ বাপ কহিয়ো হৰিষে ।
 মোহোৰ অজ্ঞান যত গুচোক নিঃশেষ ।
 শঙ্কো গুৰু চক্ৰে দেৱ বুলিয়া কহিলা ।
 গদগদাম ভক্তে পদ হেন শিক্ষা দিলা ॥
 যিটো পূৰ্ণ ব্ৰহ্ম তুমি জগত কাৰণ ।
 গুৰুৰূপে সবে বাপ দিলা ভক্তি দান ॥

শঙ্খ গুণক ভৈলা হেন কিমতে জানিবো ।
 কেন মতে চক্রে দেব তাহাক মানিবো ॥
 গদানাম ভক্তে পদ্য বুলি মোত কৈলা ॥
 চাৰি অস্ত্রে চাৰি বস্তু কেনমতে ভৈলা ॥
 চেদিয়ো শংসয় মোৰ গুণক কৃপাময় ।
 যেম মতে চাৰি ভক্তি শুনায়ে নিশ্চয় ॥
 শুনিয়া শঙ্কৰে পাছে বুলিলা দুনাই ।
 কহিয়ো কাৰণ তুমি শুনা অভিপ্রায় ॥
 চাৰিয়ো নামক চাৰি বস্তুসেৱা কৈলা ।
 সেৱাৰ নিমিত্তে ভিন্ন ভিন্ন নাম ভৈলা ॥
 দৃষ্টান্ত প্ৰকাৰে তুমি ইহাক জানিবা ।
 মূল বস্তু ভৈল হেম আৰু সুবুজিবা ॥
 আত অনন্তৰে কথা শুনা মন কৰি ।
 গদ সাত্যকিয়ে পূৰ্বে যেন আছে কৰি ॥
 যদুংশ নিৰ্ঘ্যান যে ভৈল যি বেলাত ।
 তুমি কৃষ্ণে তাসত্ত্বাক বাধিলা ৰহত ॥
 মহা মতোয়াল হৈয়া বাধা নুশুনিল ।
 মহা মদ গৰ্বে জুয়ো চৰণ তুলিল ॥
 সেহি পাপ ফলে দুইৰো গাৱে কঁপি হুইব ।
 আত কিঞ্চিতেকো লোকে শঙ্কা নকৰিব ॥
 পূৰ্ণ কৃষ্ণ তাৰা সবে অংশ আতিশয় ।
 সি কাৰণে তাসত্ত্বাক ভৈল দাস চয় ॥
 কৃতাজলি ছয়ান্ততি মাধৱে কবন্ত ।
 এক কথা কহো আবে অচ্যুত অনন্ত ॥

কোন পাপে হৰিচন্দ্র চাণ্ডাল যে ভৈল ।
 কিবা হেতু টান মহা বিপত্তি যে গৈল ॥
 ভনিয়া মাগী আবে তাহার উত্তর ।
 যি কাৰণে ৰাজা দাস ভৈল চাণ্ডালৰ ॥
 ধৰ্ম্মৰ তনয় তেহে পূৰ্ব্বত আছিল ।
 স্নেহ কৰি পিতৃ চন্দ্রহাশি নাম দিল ॥
 চন্দ্রহাশি নাম তান ভৈল কিবা হেতু ।
 মহাশক্তি মন্ত তেহো যেন ধৰ্ম্ম সেতু ॥
 এক দিন ধৰ্ম্ম আছা নাৰীৰ সঙ্গত ।
 কামাতুৰ যেন তুমি ভৈল উনমত ॥
 মহন্ত জনৰ ভৈল এনয় স্বভাৱ ।
 এহি বুলি চন্দ্র চলি গৈল নিজ থাৱ ॥
 সেই বিৰ্য্যো ধৰ্ম্মৰাজ পুল জন্মিলন্ত ।
 চন্দ্র হাসি গৈয়া ঋষি গাৱে ধৰিলন্ত ॥
 দিনেক বশিষ্ঠ পিতৃ যজ্ঞ কৰিলন্ত ।
 তান পাছে চলিয়া যে আপুনি গৈলন্ত ॥
 চাণ্ডাল বুলিয়া তাক বশিষ্ঠ সাপিল ।
 চন্দ্র হাসি পাৱে পৰি কাকুতি কৰিল ॥
 অল্প দোষে গুৰু তুমি সাপিলা কিসক ।
 ইসব শাপৰ মোত অন্ত কহিয়োক ॥
 ভনিয়া বশিষ্ঠে পাছে বুলিলা বচন ।
 মোহীৰ শাপৰ অন্ত কৰো তাক গুন ॥
 টুক কপ্পে ধৰ্ম্মে গৈয়া তুসক ভৈলন্ত ।
 সপ্ত বীণা পৃথিবীৰ ভোগ ভুঞ্জিলন্ত ॥

তাহান গৃহতে পাছে জন্মিবিহি তয় ।
 হাৰশচন্দ্ৰ নাম হৈব कहिलोहो मय ॥
 মোৰ পুৰোহিত গুৰু আমি হৈছে ~~হৈছে~~ **হাম** ।
 ভজিবি বিষ্ণোক তই কৰি ৰাজসুয় ॥
 পূজা নাপায় গণেশেয়ো বিঘ্নি আচৰিব ।
 বিশ্বামিত্ৰ হস্তে তোক চাণ্ডালে কি নিব ॥
 চাণ্ডাল যি হৈব গুনিয়োক তাৰ কথা ।
 চাণ্ডাল স্বৰূপে আসিবেক ধৰ্ম্ম তথা ।
 বশিষ্ঠৰ শাপে জানা চাণ্ডাল ভৈলন্ত ।
 মহা বিগ্ৰহতো ততো সত্য নেৰিলন্ত ॥
 ননষ্কাৰ কৰি ছনাই মাধৱে বুলিল ।
 মনৰ শংসয় মোৰ সমস্তে গুছিল ॥
 আৰু এক কথা পুছো গুনা কৃপাময় ।
 মহা বিপৰীত মোৰ শংসয় আছয় ॥
 গোলোকৰ গৰু গোপ ভূণ বন যত ।
 বোলো আত আমি আছে সিসৰ সমস্ত ।
 গুনা সভাসদ পদ অমূল্য বহুব ।
 খোলা হৰি হৰি সনাত্তিক নিবন্তৰ ॥

দুলড়ি ।

শিঙ্গাবেত বেনু, উকখল বজু,
 কোনে কোন বিধ ভৈল
 তোমাৰ পাৱত, কোন জনে আসি,
 কোন ৰূপে সেৱা কৈল ॥

ইহাৰ কাৰণ, কহিয়োক বাপ,
 আনথৰ নাথ তুমি ।
 হে প্ৰাণ, ব্ৰহ্মৰ্শী, তোমাৰ চৰণে,
 শৰণে পশিলো আমি ॥
 মাধৱৰ বাণী, শুনিয়া শৰুৰ,
 বুলিলা পাছে ৰচন ।
 যিবা বস্তু যিবা, ৰূপে আসি ঐত,
 আমাৰ সেৱে চৰণ ॥
 বৈকুণ্ঠৰ ফল. অমোঘ জানিবা,
 ভৈত পিতা পুত্ৰ ভৈলা ।
 পাপৰ বাসনা, কলসক ভাঙ্গি,
 যেন মতে নষ্ট কৈলা ॥
 নান্দ্য সেহি মতে, কামৰ বাসনা,
 সমস্তে কৰিলা ক্ষয় ।
 পণ্ডিত সবাবো, সম্বন্ধি জানিবা,
 ধৰ্ম্মে ভৈল সেহি নয় ॥
 কক্ষৰ যতেক, তাৰ থাক আদি,
 ৰেত বেহু নিবন্তৰ ।
 এভো অ সি সোঁ, তাৰ থাক ৰূপে,
 ভৈলেক মোৰ হাতৰ ॥
 সেহিসে কাৰণে, বালক কালত,
 মাটিত আগুনি দিয়া ।
 সমস্তে গাহৰ, ভৰদিয়া মই,
 আলগে থাকো বহিয়া ॥

বাহু নিবোধন, সিটো অলঙ্কার ,
 চিজিয়া সবে পৰিল ।
 মোহোৰ অদ্ভুত, দ্বেষ্টিয়া কৰ্ম্মক,
 সবেৰো বিশ্বয় তৈল ॥
 গুৰুৰ চৰণে, নমস্কাৰ কৰি,
 মাধবে ছনাই পুছিল ।
 সূদামা যিগতে, মালাক দিলও,
 তহিতে কৃষ্ণে পিঙ্কিলা ।
 কিবা হেতু কৃষ্ণে, সেই অঙ্গমালা,
 মাথাত আনি দৈলন্ত ।
 কহিৰো কাৰণ, মোৰ ইষ্টকু,
 তহিতে কোনে তৈলন্ত ॥
 পূৰ্বে বৈকুণ্ঠত, কৃষ্ণে আদেশিলা,
 যিটো নিজ বনমালা ।
 কংশ বধিবাক, যাহান্তে পথত,
 সূদামা তাকেসে দিলা ॥
 তাতে মহাতুষ্ট, ছয়া পাছে মই,
 অচলা ভকতি দিলো ।
 সেহি বাসনায়ে, সূদামাক জানা,
 অহিক ছনাই আনিলো ॥
 কৈবৰ্ত্ত কুলত, পৰাক্ৰমিত নাম,
 পৰম বৈষ্ণৱ তৈল ।
 মহা ভক্তি বলে, অহিতো তেহেই
 আমাৰ মলিয়া হৈল ॥

বৰ্ষিয়েক নানে, গৰ্ভ বাস ছুজি,
 ডোমৰ কুলে জন্মিবি।
 বিদ্যাৰ নাম, শুটিবৈক তোৰ,
 হিন কুলে উপজিবি ॥
 মহা কোপ মনে, বেৰতী তেফনে,
 তোমাক বুলিলে বাক।
 অন্ন অপৰাধে, কি কাৰণে প্ৰভু,
 শাপিলা তুমি আমাক ॥
 মোক অনা দোষে, শপিবাৰ ফল,
 তোমাত মিলোক স্বামি।
 দাস হইবৈ প্ৰভু, তোমাৰ লাগোক,
 নিষ্ঠে বুলিলোহো আমি ॥
 গুনি হাসি পাছে, বলোভঞ্জে বোলে,
 গুনিও বেৰতী সতি।
 বড়পি তোমাক, শাপ দিলো আমি,
 লভিবা পৰম গতি ॥
 বড়দোয়া নামে, শঙ্কৰ স্বৰূপে,
 কৃষ্ণে জন্মিবন্তু ঘাই।
 তাহান সেৱক, ছয়া আমি তৈত,
 দাস তান হইবো মই ॥
 এহি বিজ্ঞাধৰ, পূৰ্ণানন্দ নামে,
 নদীয়াল হইবি ঘাই।
 হোৰ ৰাধা নাম, হৈবেক তহিত,
 তাৰ ভাৰ্যা হইবি যায় ॥

গোপিতোতোক, হৰিতে নপাবি,
নশ্বৰক সিটো হুইব ।

শান্তি হেৰুৱানি, শঙ্কৰে তোহোক,
জাল বঢ়াই বাক নিব ॥

সেহি তম্বু বাক্য, আকলিয়া আমি,
শান্তিৰ চিয়া দেখাবো ।

শান্তিঃ স ব, শান্তি বিচাৰিয়া,
কহিও আমি নপাবো ॥

অন্ত্যস্ত কুলত, শান্তি আছে নাই,
সমস্তকে দৰশাবো ।

ব ব দুয়া মণ্ডে, পণ্ডিত সবত,
শান্তিক যজি নপাবো ॥

সেহিসে কাৰণে, বাবিকা অহিত,
মুগ্ধ ওৰ শান্তি তৈল ।

পণ্ডিতৰ মুখে, ছাইক পেলাই,
পলত জল আনিলা ॥

বধকাৰ কুলে, সপ্তম পুৰুষ,
কণক ঢলি যাইব ।

সেহি নো নিদে বৰি, শুদ্ধ ধৰ্ম্ম ধৰি,
মোদ পাপে থান পাব ॥

সেহিসে কাৰণে, তোমাৰ জানিবা,
দ্বিবিধ প্ৰকাৰ তৈলা ।

দেৱী পূজা আদি, দাস ভাব আদি,
জ্ঞান শ্ৰুতি পাসৰিলা ॥

শঙ্কর স্বৰূপ,

জগত ঈশ্বর,

বলা তাঁর গুণ নাহ ।

বোলে মাধদেবে,

উক্ত শঙ্করে,

জাকি বোলা বাম বাম ॥

পদ ।

হে পৰম ব্রহ্ম প্রভু নাথ নিবাকার ।
 তোমার চরণে কোটি কোটি নমস্কার ॥
 মহি তিস্কুকক প্রভু দিয়া উপদেশ ।
 হৃদয়ত থাকি মোক নাথ ঋয়িকেশ ॥
 হে পৰম গুরু প্রভু দৈবকী নন্দন ।
 ব্রহ্মা আদি কবি তবু চরণ বন্দন ॥
 লহস্র বয়নে যাব অনন্ত নপাই ।
 সনক সুনন্দ শিষ্যসবো গুণ গাই ॥
 ভাকর উদয়ে যেন অন্ধকার ক্ষয় ।
 তেন মতে অন্ধকার নাশিলা নিশ্চয় ॥
 যেন সিংহ নাদে যুগ গণ ছয়া ভয় ।
 অরণ্যক এৰি বহু ছবে পলায়ন ॥
 যেন মহা অরণ্যক অগ্নি কবে ক্ষয় ।
 পাষাণে অরণ্য তৈল ভূমি অগ্নি ময় ॥
 যেন হবি দেবতাক অমৃত ভুঞ্জাইলা ।
 অগ্নাপিষো সেহি মতে ভক্তি দান দিলা ॥
 অমৃত ভূমিমা দেবে উদিত বৈভব ॥
 তবু তাকি বৃত্ত প্রভু দিমত নোহন্ত ॥

ষিটো ভক্তি বস পান কৰে ভক্ত গণে ।
 ভেমাৰ চৰণ চিন্তে কাৰ্য্য দ্বাক্ষ মনে ॥
 ভাসৱাৰ পদে প্ৰভু মহি এক জন ।
 মহা গুৰুত্বৰ সঙ্গ আছে নাৰদেৱ ॥
 মাণাৰ কাৰণে আবে কৈয়ো গুৰুদেৱ ।
 তুমি বিনে মোহোৰ বাক্যৰ নাহি কেৱ ॥
 গুনিয়ো মাধৱ তুমি চিত্ত স্থিৰ কৰি ।
 পৰম শ্ৰদ্ধাৱে ষিটো সোধয় সাদৰি ॥
 ভাহাতে কহিবা ততো কথা সহ তত্ত্ব ।
 নকহিবা ইতো কথা দাস্তিক জনত ॥
 প্ৰথমৰ গুৰু কৃষ্ণ জানিবা নিশ্চয় ।
 দ্বিতীয়ৰ অক্ষৰক দেৱ বুলি কয় ॥
 তৃতীয়ৰ তৰিনাম বুলিবা জানিবা ।
 চতুৰ্থৰ নাম নিজ ভক্ত বুলি লৈবা ॥
 পৰম প্ৰকাৰে চাৰি বস্তু মনে লৈৱ ।
 সেইসে কাৰণে আৰু গোপ্য কৰি থৈৱ ॥
 আৰু প্ৰথমৰ কৃষ্ণ মৎস্ত মাধৱৰ ।
 দ্বিতীয়ৰ অস্ত গুণা কুণ্ড জৈৱৰ ॥
 তৃতীয়ৰ কৃষ্ণে নৰ সিংহ পজি কয় ।
 চতুৰ্থৰ গুণে বামণৰ শক্তি চয় ॥
 পঞ্চমৰ শক্তি গুণা পৰম বামৰ ।
 ষষ্ঠৰ যে শক্তি ভৈল হালি যে বামৰ ॥
 বাহাহৰ শক্তি আৰু আকাৰকে জানা ।
 আবামৰ শক্তি আবে অষ্টমৰ গুণা ॥

নবমৰ আকাৰক বোকাৰু কহিলো ।
 দশমৰ শক্তি আবে কঙ্কি বুলি কৈলো ॥
 দশ অক্ষৰৰ এহি অক্ষৰ কহিলো ।
 শবণক নাম কৰি মালা মধ্যে থৈলো ॥
 মোৰ নিজ জানা লক্ষী আদি ভক্ত চয় ।
 মালা ৰূপ হৈয়া দেখা গলে প্ৰকাশক ॥
 মালা ডোল ভৈল তাতে একান্ত ভকত ।
 গোপ্যৰো পৰম গোপ্য কহিলো তোমাত ॥
 মহা গোপাতম আক কথ। স্তন্যায়ক ।
 ইহে বোলে স্তনা সবে অপেশ্বৰা লোক ॥
 মোৰ পদ লৈব খোজে নব নাৰায়ণ ।
 তাক মুহিৰোক গৈয়া কৰিয়ো যতন ॥
 ইহে অজ্ঞা পায় পাছে অপেশ্বৰা গণ ।
 বদৰিকা শ্ৰমক গৈলন্ত তেতিক্ষণ ॥
 ভপ কৰি আচা তৈত নব নাৰায়ণ ।
 বিজ্ঞাধৰ অপেশ্বৰা গৈলা সেহি থান ॥
 হৃদ্যভি মৃদঙ্গ বাই নাহিবে লাগিলা ।
 নাৰায়ণ আগে দহ ভাৱ দৰশাইলা ॥
 পঞ্চ স্বৰ তুলি বাগ দিলন্ত উচ্ছাই ।
 মদগৰ্বে বিজ্ঞাধৰে মৃদঙ্গ বজাই ॥
 নাহিবে লাগিলা অপেশ্বৰা ভক্তি ভাবে
 কাৰ পিঠি দেখাৱন্ত বস্ত্ৰ খসাই পাবে ॥
 কানদেৱে পুষ্প বাণ হানিলা সন্ধানে ।
 কতক্ষে নকৰে তাক নব নাৰায়ণ ॥

নবায়ণ বোলে শুনা ইহু অনুচর।
 কামুক নিলাজ পাপ অধম পামর ॥
 পশ্চজ পৰাই যেন অগনিৰ মাজে ।
 আমাক মুহিবে আইল অধম নিগাজে ॥
 যিটো নাৰী লৈয়া মোক আইলি মুহিবাক ॥
 মোৰ শৰীৰত নাৰী দেগাও চাহি থাক ॥
 এহি বুলি নাৰায়ণে যোগ মায়া বলে ।
 উৰ্ব্বাসিক মুক্য কৰি কণ্যাক সকলে ॥
 কপে গুণে যৌবনী পদ্মিনী কন্যা সাৰ ।
 শ্রাজলত নাৰায়ণে যোড়ণ হাজাৰ ॥
 কতো নাৰী চামৰ ধৰিয়া কতো বিকে ।
 কতো কতো নাৰী স্নললিত জল শিকে ॥
 কতো নাৰী কর্পূৰ তাম্বল বোঁগাৱন্ত ।
 কতো নাৰী নাৰায়ণ পাৱক মৰ্দ্দন্ত ॥
 চতুৰ্ভিতি বেঢ়ি সেৱা কৰে নিবন্তৰে ।
 দেখিয়া বিশ্বয় ভৈল যত বিগাধৰে ॥
 নাৰায়ণ বোলে শুন অৰে ছুটগণ ।
 দিবো আৰ ফল তোক শুনিবি বচন ॥
 সামান্তৰ লব্ধকৰ যেন তই ।
 জাৰ প্ৰতি ফল দিৰো তোক আঞ্জি মই ॥
 বড় কৰ্মনা কৰ মোক তয় পাপী ।
 এহি বুলি নাৰায়ণে শাপিলেক কুপি ॥
 অগনিত হাত দিয়া আবে পাপী সবে ।
 মহাকোপে তাসকাক শপিলন্ত তেৰে ॥

দেব দেহা এৰি হুইবি অধম গোৱাল ।
 মোক দোহ কৰি তোৰ হুহিবেক ভাল ॥
 হেন শুনি বিদ্বাধৰে স্তুতি বিনাহত ।
 আৰিলো পাপ কিনো দেৱ ভগবন্ত ॥
 অধমৰ দোষ ক্ষমা কৰিয়ো আমাৰ ।
 দণ্ডতে চৰণত কৰো নমস্কাৰ ॥
 তাতে তুই ভৈলা পাছে দেৱ নাৰায়ণ ।
 শুনি তাসমাৰ হেন বিনয় বচন ॥
 সেহি বেলা দস্তে আসি মাতিলন্ত বণ ।
 নাৰায়ণে নবক যে বুলিল বচন ॥
 দেখিয়ো দস্তক তুমি বধিয়োক যায় ।
 হৃদ কিনি কুৰে ইতো কাৰো নডৰায় ॥
 অজ্ঞাশিৰে ধৰি নৰে কৰিলা গমন ।
 ঈশিকাৰ ধনু বাণ লৈলা তেতিক্ষণ ॥
 মহাকোপে নৰে গৈয়া বাণ প্ৰহাৰিলা ।
 ঈশিকাৰ বাণে গৈয়া দস্তক পীড়িলা ॥
 গৰ্বচূৰ ভৈল দস্তে এৰিলেক বণ ।
 নাৰায়ণ পাৱে পৰি লৈলেক শৰণ ॥
 দণ্ডতে দস্তে তান পৰি চৰণত ।
 অনেক ভকতি ভাৱে কাতৰ কহন্ত ॥
 নাজানি কৰিলো দোষ ক্ষমা জগন্নাথ ।
 এহ বুলি দস্ত চৰণত দিয়া মাথ ॥
 হেন শুনি বুলিলন্ত জগত ঈশ্বৰ ।
 ভৈলো তোত তুই দস্ত লৈয়ো আবে বৰ ॥

শুনি কব জোড়ে দস্তে বুলি স্তুতি বানী ।
 হে প্রাণ নাথ প্রভু শুনা চক্ৰ পাণি ॥
 যদি মোক দিলা বর নাথ নাৰায়ণ ।
 মোক লাগি হানিলাহা যিবা অস্ত গণ ॥
 দিবো বর দস্ত তর স্তন মোর বাণী ।
 নবক জিনিবে তর পাইবিহি বৈসানি ॥
 যতেক শক্তি মোর সমস্তকে দিবো ।
 বন্দুদের গৃহে স্তন আমিঞো জন্মিবো ॥
 পাণ্ডুর ঘরে যাই নব জন্মিবেক ।
 কৃষ্ণ ধনঞ্জয় দুই নাম ধাববেক ॥
 অশম গুণাল মধ্যে মুখ্য হৈবি তর ।
 এহি অস্ত্রে তাক হইবে বুলিলোহো মই ॥
 কৃষ্ণ বৈকুণ্ঠক যাগে সবে শক্তি নিব ।
 অৰ্জুনর যত শক্তি সমস্তে শুচিব ॥
 বিদ্যাপর হৈবা তাতে অধম গোবালে ।
 অৰ্জুনক জিনিবি বুলিলো সেহি কালে ॥
 কৃতাজ্ঞাল কবি নবে বুলিলা বচন ।
 কি কারণে শাপিলাহা প্রভু নাৰায়ণ ॥
 শুনি নাৰায়ণে পাছে বুলিলা বচন ।
 তোমাৰে অমর জানা এক জীব প্রাণ ।
 তুমি মহা প্রিয়ন্তম সুহৃদ পবন ।
 নাতিকে বাকুর মোর নব তুমি সম ॥
 কেন্দো শাপ হৈচৌ মহা বরবে প্রধান ।
 হমব শাপের স্মরণে কহিবো নিদান ॥

ইটো দেহ এৰি হুইবা ধনঞ্জয় নাম ।
 শতেক কোৱাৰ যাক নহিবেক সম ॥
 মহা পৰাক্ৰমী হুইবা দীৰ মধ্যে সুব ।
 আমি সমে হুয়ো হৰিবোহো ভূমি ভাৰ ॥
 কৃষ্ণে বৈকুণ্ঠক যাস্তে লাগক নপাইবা ।
 ভীৰুস্তু মুকুত হৈয়া উত্তৰক ঘাইবা
 সিটো দেহ এৰি আবে শুনিয়ো বচন ।
 যাঠি সহস্ৰেক যুগ যাইব য়েতিফণ ॥
 বোলো মই যত ভক্তি সমস্তকে নিবো ।
 শকৰ স্বৰূপে শূদ্ৰ কুলত জন্মিবো ॥
 ভাতান বংশত আমি দুই হস্তে জন্মিবো ।
 অনন্ত সভাৰ নাৰায়ণক আনিবো ॥
 হুয়ো নাৰায়ণ পাছে হৈবো এক ধান ।
 তিনি মিলি শুনা আমি শিবকী নন্দন ॥
 শকৰ সহিতে আমি এক জীৱ গ্ৰাণ ।
 কি কাৰণে জ্যেষ্ঠ তুমি শুনিয়ো কাৰণ ॥
 তিনিয়ো জন্মৰ শক্তি শকৰে নিবন্ত ।
 বিভূতি কলাৰ যত শক্তিয়ে যাইবন্ত ॥
 অংশৰ বিকিত চিত্ৰ মোত মাজ বৈব ।
 সেহিসে কাৰণে তাক পূৰ্ণ গুণ কৈছ ॥
 ভাতান বংশত শূদ্ৰাণীৰ গৰ্ভে যায় ।
 তোমাৰ জন্মৰ আবে কৈলো অভিপ্ৰায় ॥
 পৰম বেষ্ণব হৈয়া নাই কোপ তাপ ।
 কি কৰে ফা তোমাক যে দুই দক পাশ ॥

ଏସୁ ନିଜ ଡକ୍ତା, ଡେଲୋ ଶୁକ ମେସ,
 କବୋହା କୋଟି ବନ୍ଧନ ।

কোনো আসি ঐত, বণাশি যে ঠেকল,
কহিয়ো তার নিদান ॥

মাধব বাণী, জনিয়া শহরে,
দিলন্ত পাছে সিঁকাই ।

যোৰ তেজ চয়, ব্ৰহ্মা আদি দেৱ,
 নিহালিবে নপাবয় ॥

অমোঘ তেজস, অকৃত প্রভাব,
ভকতে মাত্র জানন্ত ।

মোব শবীবব, তেজ বাজ চয়া,
সেহিতো অগ্নি তৈলস্তু ॥

কোটি সূর্য্য নয়, মোর ভেদ চর,
গোপ গোপী নলকর ।

মহা তাপ পান্না, অগ্নি বৃদ্ধি তাক,
 বনে ঠৈল মহাতর ।

সেহিসে কাবণে, গোপক নোপীক,
চক্ষু মদিবাক দিলো।

নিজ যোগ বলে, বনাগ্নি ভেজক,
পুষ্ট যে পান করিলা ॥

কবযোড় কবি, চরণত ধরি,
মাধবে ছনাই পুছন্ত ।

কি কাষণে কৃষ্ণে, যশোদার মূৰে,
 বৃত্তিকাক ভূধ্বনন্ত ॥

ভূমি পুঙ্গব,
স্বয়ং পবন,
তোমাত কৈলো নিশ্চয় ॥



পদ ।

আত অনঃবে কথা শুনিছে মাধব
 তুমি মহা প্রিয়তম পবন বান্ধব ॥
 কংকর বস্ত্র কখা কহো গুনা তাক ।
 ধুজিলো বসন ধোবা নিদিলে আমাক ॥
 পূৰ্ব্বৰ দুৰ্দ্ধখ ধোবা মহা অহঙ্কাৰ ।
 সিতাক কলঙ্ক দিলে অজ্ঞানী বৰ্জব ॥
 লোকৰ গৰিহা সিটো সহিতে নপাৰি ।
 পৰম দুৰ্দ্ধখ ধোবা মহা অহঙ্কাৰী ॥
 সিতা দেবী মন ছুখে পাতালক গৈল ।
 লব কুশে বাম পায়ে পৰিণা কান্দিল ॥
 মাতৃ বেবী দোবা অৰ মাথা ছেদিয়েক ।
 হৃদয়ৰ তাপ চা ছৰ কৰিয়োক ॥
 সাম্ফলিবে তুগু বাক্য শুন পুত্ৰগণ ।
 ইহাৰ মাথাক ময় চেদিবো এখন ॥
 সত্যে সত্যে বোলো আবে কৰি অঙ্গীকাৰ ।
 ইটো পাপীষ্ঠৰ আবে চিত্তিবোহো দাব ॥
 শুনি আথে বেথে ধোবা গৈয়ছে তিতিক্ষণ ।
 বশিষ্ঠৰ চৰণত লৈলেক শৰণ ॥
 তাহাব কাতৰ দেখি ব্রহ্ম ব নন্দনে ।।
 বামৰ পাশক লাগী গৈলা বঙ্গমনে ॥
 গুরু আসিবার দেগি বাম বামভাগে ।
 পান্য অঘ দিক্‌ নিয়া বশিষ্ঠৰ আগে ॥

কৰযোৰ কৰি ৰামে শুকত শুধিলা ।
 কহিয়ো কাৰণ শুক কি কাৰ্য্যে আসিলা ॥
 বশিষ্ঠে বোলন্ত ৰাম শুনা মহাশয় ।
 সাক্ষাততে ব্ৰহ্ম তুমি ঈশ্বৰ উদয় ॥
 পাপীষ্ঠ ব্ৰহ্মক আবে দোষ ক্ষমিয়োক ।
 নিন্দক পাপীক আবে নিৰ্ভয় দিয়োক ॥
 শুকক বোলন্ত আবে ৰামচন্দ্ৰে চাই ।
 মহাত্ম পাপী আক চাইবে মুজুৰাই ॥
 অঙ্গীকাৰ কৰি আমি আছো বধিবাক ।
 মহাত্মৰ পাপী কেনে ৰাখিয়ো ইহাক ॥
 তোমাৰ বচনে আক কাৰ্য্যো বক্ষণ ।
 ইজন্মে নিৰ্ভয় দিলো বুলিলো বচন ॥
 আউৰ জন্মে ইটো অঙ্গীকাৰ সাক্ষলিবো
 কৃষ্ণ অৱতাৰে আৰ শিবক ছেদিবো ॥
 কংস বধিবাক কৃষ্ণে যাইব মথুৰাক ।
 বস্ত্ৰ লৈয়া যাস্তে পথে লাগ পাইবো তাক ॥
 আগ বাঢ়ি গৈয়া তাক খুজিবো বসন ।
 বস্ত্ৰ নিদি বহু নিন্দা বুলিবো বচন ॥
 নিন্দা শুনি কৃষ্ণৰ যে কোপ উপজিব ।
 চৰম মাৰিয়া তাক নাথাক চেদিবো ॥
 হেন শুনি ধোবা পাছে কাতৰ কৰন্ত ।
 প্ৰভু ৰামচন্দ্ৰ মোক দিয়ো শাপ অন্ত ॥
 কই মহা অজ্ঞানিৰ দোষ ক্ষমা কৰা ।
 শৰণা গতক প্ৰভু দাস বুলি ধৰা ॥

দাঁড়ি বংশ প্রভু ঠৈলন্ত গলত ।
 চিণ্ডি মুণ্ড সাকপাক পাউবি নিশ্চয় ॥
 বামব বংশ অবে এহি মানে থৈল ॥
 বেঁকাব কথ্য সত্যাক লৈল ॥
 পীত বস্ত্র আসি য়েবে সেই বস্ত্র তৈলা ।
 পীত কসে নাৰায়ণ ভূষণ কৰিলা ॥
 সেতিসে স্বজক জানা নর ধোয়া ঠৈল ।
 সাকপা মুকুত পায় তথাপি আসিল ॥
 আত বনুপতি নাম তাহাৰো ঠৈলন্ত ।
 শবণ কীৰ্ত্তন কৰি বৈকুণ্ঠে গৈলন্ত ॥
 বাল্যে থানে বনুপতি যুত ঠৈল ॥
 দুই দিন ভকত সকলে নজানিলা ॥
 ত্রি দিনত বাল্যামে দেখিলন্ত ।
 হেন দেখি মোক পাছ কথা কহিলন্ত ॥
 মাসবে বোলন্ত সিতো গৃহিনে উদাস ।
 হেন শুনি শঙ্কৰে যে তুলি লন্ত হাস ॥
 বড়া খাৰ সমীপতে তাহাৰ যে ঘৰ ।
 সি তা গৃহ এৰি সজ লৈল ভকতৰ ॥
 হাটিৰ মূৰত বাসা তেহন্তে ঠৈলন্ত ।
 গৃহক গোলক বুলি কেহো নোখোজন্ত ॥
 বোলো বাম সৰ্ব্বজয় ভকত সকল ।
 বোলে নাম নলৈলে কথার কিবা ফল
 হেন শুনি মোৰ মনে বিষাদ লাগিলা ।
 আমি তাৰ গৃহে গৈলো বাগিয়া টঠিল ॥

তিনি পৰমানে সিটো বসিয়া আছিল।
 মোৰ নাম লৈয়া পুত্ৰ নিজ থানে গৈলা ॥
 তান মাধৱৰ মন্ত্ৰ শংসয় শুছিল।
 পুনৰপি কৰযোড়ে পুছিবে লাগিলা ॥
 অকুৰৰ বথ খান কোনে তৈতে ভৈল।
 শুনি ইষ্ট ঈশ্ব মোক কহিবাক লৈল ॥
 পকড়ৰ ছই পথা ছই গোটা পাৰ।
 চাৰি গোটা ঘোৰা আদি ভৈল সেহি থাৰ ॥
 বথৰ জুয়লি ভৈল গাশু গোটে যায।
 চোট গোট যেন তাৰ ধ্বজৰ পৰায় ॥
 আক পাখা সবে য়েবে যাঘ জ্বৰি তৈল।
 বথৰ চাবুক অকুৰৰ সেৱা হৈল ॥
 আপোন বাহন জানি তাতেসে উঠিলো।
 তুমি আমি তাতে চাৰি মথুৰাক গৈলো ॥
 ম'হা অদভুত শুনি বিস্ময় লভিলো।
 অনেক কাতৰ কৰি কথাক শুখিলো ॥
 তোমাৰ কাহনে বাপ য়েবে বথ ভৈল।
 কিনো ভাগ্য অকুৰৰ তাহত চড়িল ॥
 কহিলন্ত্ৰ মোত পাছে শুক কৃপাময়।
 যি কাৰণে অকুৰৰ ভৈলা ভাগ্যোদয় ॥
 কংশে পাৰিলেক ম ত্ৰ মনত বাঞ্চিল।
 মাধৱৰ কাৰে মন চিত্ত নিবেদিল ॥
 অকুৰৰ কুৰ বুদ্ধি সবে ছৰ গৈল।
 ধ্বজ বজ পকজৰ নাথে খুলি লৈল।

আৰু এক কথা কহো শুনা মন কাৰি ।
 ইটো চন্দনক কুঁজি দিলন্ত সাদৰি ॥
 চন্দনে সহিতে পাত্ৰ তৈল যিবা আঁসি ॥
 তাৰ বৃত্তান্ত কহো শুনা মহাজসি ॥
 ঈশ্বৰক পুজিবে ভৰতে আৰ্হাঙ্গল ।
 অৰ্থ কৰান্দিব পুষ্প তথাতে মিলিল ॥
 বৈকুণ্ঠৰ খুড়িতাক মনত ধৰিল ।
 হৃদয়ত যুক্তি কৰি কৃষ্ণক পূজিল ॥
 এক দিনা ভৰতে পূজাক কৰিলন্ত ।
 স্ককচি নামে বিদ্যাবৰি তৈতে ঠেকিলন্ত ॥
 কৃষ্ণৰ চৰণ চিত্তে মনত, দিয়াই ।
 মহা যোগেশ্বৰ সিটো ভয়ত গোসাই ॥
 ক্লান্তজলি কৰি আগে উতপন ঈশল ।
 ভৰতক নানা ভাৱে বুলিবে লাগিল ॥
 কামান্দিব হৈয়া ভৰতক ঠেকিলন্ত ।
 চক্ষু মেলি ভৰতহৈয়ো ভাইক দেখিলন্ত ॥
 হা ওৰে পু নিষ্ঠ তয় অধম নিশালী ।
 কিবা হেতু তয় মোৰ ধান ভঙ্গ কৈলি ।
 যাতো বন্ধ হ'ল মোৰ পাল নাহুঁনি মন ।
 বাক্সিগি হ'লি ৭৫৫ ৭৫৬ ৭৫৭ ৭৫৮ ৭৫৯
 স্ককচি যি ৭৬০ ৭৬১ ৭৬২ ৭৬৩ ৭৬৪ ৭৬৫
 স্বামি বৰিবাক আইলো আশা ৭৬৬ ৭৬৭
 মিলোক আমাক যিতো দিল। ৭৬৮ ৭৬৯
 ইহাৰ অন্তক দিয়া জগন্তৰ বাপ ॥

কেন মতে মুক্ত হৈবো কহিয়ে কাকণী ।
 ভৰতে বোলন্ত বাম জন্মিবে ঘৈসানি ॥
 বাম, লক্ষ্মণ সীতা বনবাশে যাইব ।
 স্তম্ভগণ্য বামসী যে তোৰ নাম হৈব ॥
 বামক বৰিবে । স্বামী তর তৈকে যাইবি ।
 আশা ভঙ্গ হইবি মাত্র তাহাঙ্ক নপাবি ॥
 সীতাক থাইবেক যাবি কোপ মনে ।
 কাটিবেক কাণ নাক ধৰিয়া লক্ষ্মণে ॥
 কুম্ভ অন্তৰ গৈ, হইব গোকুলত ।
 কংশ দাসী টৈয়া তর জন্মিবি তহিত ॥
 ছোপাঠি চন্দন তর মড়া কটিকৰ ।
 কংশ বধিনাক পাছে যাইব দামোদৰ ॥
 আসি ভূতা বাক্য সাফলিব নাৰায়ণ ।
 ক্রীড়িবেক তোক পাছে দৈবকী নন্দন ॥
 হৈবেক তোমাৰ নাম কুঞ্জ সি জন্মত ।
 গাতি খুঁড় চন্দনৰ ছইব গাৱ গোটি ॥
 মই যি'ট চন্দনক দিবো জৈবক ।
 সেইনে চন্দন তর গিবিহি কৃষ্ণক ॥
 স্তনা সৰ্ব্বেন্দ্ৰ ইতো কথা শ্রুণাম ।
 গাৱক খিডোক ডাকি গোলা বাম বান ॥

দুলডি ।

পুছোহো নাধরে, বোলে প্রভু মোর,
 চেদিয়ো এক শংসর ।

পূর্ণ নাম কাক, বোলে মোত আবে,
কহিয়ে কবি নিশ্চয় ॥

তবু মুখে শুনি, গোপনীয় ভক্তি,
 মনে খেদ বাঢ়ি যায়।

ইবার যিমতে, তোমার অভয়,
পদে মোর হোরে ঠাই ॥

হেন শুনি আত,
শঙ্করে বোলন্ত,
শুনিয়ো মাধব প্রাণ ।

তোমা'ব বিনায়, কতো না'য় না'য়,
 মো'ব ইষ্ট বন্ধু আন ॥

যি কথা পুছিলা, ইটো মহা গুৰু,
আক কেৰে নজানয়।

একান্ত পবন, অধি ধর্মোত্তম,
নাৰদে মাত্ৰ জ্ঞানম্ ॥

কথাপি তোমাক, কহিবো ইহাক,
তুমি কাতো নকহিব।

॥ কান্ত স্বরূপে, বুদ্ধি অধ্বরূপে,
 জনমে মাতা চিন্তিবা ॥

যমুনাৰ তীৰে, বেণু বাদ্য কাৰি,
 গোপিকাৰ চিত্ত গোৰি ।
 তাসম্ভাৰ গৰ্ভে, বীণতুল দেখিয়া,
 অন্তৰ্দ্ধান ভৈলা হৰি ॥
 গোপিনী সকল, ভৈলন্ত আকুল,
 বিছাৰি ফুৰন্ত বনে ।
 বাধাক লগত, লৈয়া লবিলন্ত,
 যি হেতু নন্দ নন্দনে ॥
 সিকাৰণে বাধা, বুলিতে লাগিলা,
 খোজেকো যাতে নোৱাৰো ।
 শুনি অন্ন কৰি, বুলিলন্ত হৰি,
 কান্ধে বহিবাক পাবো ॥
 কপট বচন, বুজিবে নপাৰি,
 কান্ধে চড়িবাক গৈল ।
 অন্তৰ্দ্ধান ভয়া, তেতিয়কো কৃষ্ণ,
 বাধাৰ পাৰে লুকাইল ॥
 দেৱাতাৰো দেৱ, যিটো ভগৱন্ত,,
 অনন্তে অন্ত নাপায় ।
 নন্দৰ নন্দন, ব্ৰজৰ ভূষণ,
 বাধাৰ পাৰে লুকাই ॥
 এহিসে কাৰণে, পূৰ্ণনাম বাধা,
 শুনিয়ো মাধৱ তুমি ।
 কৃষ্ণ নিজ পূৰ্ণ তাতো কৰি পূৰ্ণ,
 বাধা নামে কৈলো আসি ॥

জাননী ।

ভলত ১৫০ কিতাপ বিলাক আনালৈ লিখিলে পৰে

কীৰ্ত্তন ঘোষা পকাবন্ধা		বহুত বৈষ্ণৱ লিখিলে	
ঐ কেছাবন্ধা	১৫০	পাতালীকা	
বহান্তৰ বধ পৰ্ব	২১	বামায়ণ	১০/০
কুলাচল বধ পৰ্ব	১৫০	শুশুমনি	১০/০
ভক্তিৰত্নাবলী	১১	কলঙ্ক ভঞ্জম	১০/০
ভক্তিপ্ৰেমাবলী	১১	মনোহৰ কুমৰ	১০/০
সিদ্ধুৰা পৰ্ব	১১	অমূল্যবত্ন	১০/০
দশম কঙ্ক ভাগবত	১৫০	পদ্ম পুৰাণ	১০/০
ঐ পকাবন্ধা	২১	কলিকা পুৰাণ	১০/০
শঙ্খচূৰ বধ	১৫০	বড় কৰতি	১০/০
কাৰ্ণী হৰণ	৫০	বৰ বেজালি	১০
কুমৰ হৰণ	১০	শুধমা বধ পৰ্ব	১০/০
উষা হৰণ	১০/০	পক্ষী চৰিত	১০/০
বোধ হৰণ	১০	বৈবস্ব পুৰাণ	১০
পাৰিজাত হৰণ	১০/০	আইনাম	১০
শিশুপাল বধ	১০/০	শক্তিশেল	
মহীবাৰণ বধ	১০	অশ্বমেধ যজ্ঞ	১০/০
বড়গীত গুণমালা	১০/০	নামতী আই	১০/০

শ্রীনন্দেশ্বৰ চক্ৰবৰ্তী ।

পোঃ আঃ বিহাবাবী আসাম ।